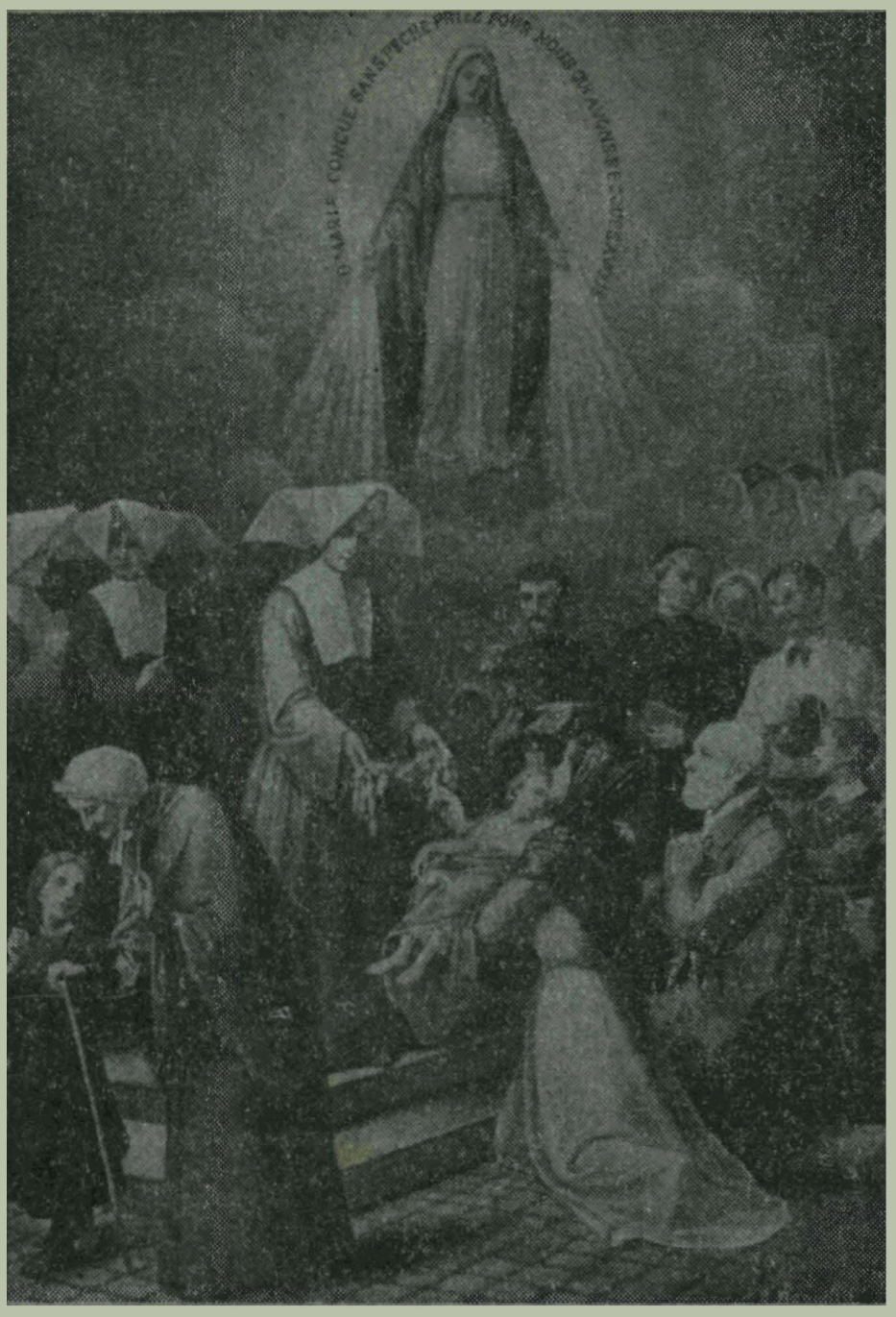

LABOURÉ KATALIN NŐVÉR CSODÁSÉRMET OSZTOGAT.

A CSODÁSÉREM TÖRTÉNETE

LABOURÉ KATALIN NÖVÉR
a Csodátérem 1830-iki
kegyelemteljes kinyilatkoztatá
sának tanúnoka.
Meghalt 1876 december 31

A
CSODÁSÉREM TÖRTÉNETE

TISZTELETREMÉLTÓ

LABOURÉ KATALIN

DEPAUL SZENT VINCE „SZERETET LEÁNYA
(irgalmas nővér)

ÉLETTÖRTÉNETÉVEL EGYBEKÖTVE.

A Szeretet Leányainak kiadása.
Budapest, I. Ménesi út 27 sz.

Nihil obstat.

Dr. Franciscus Horváth,
censor dioecesanus.

Nr. 668.

Imprimatur.

Strigonii, die 6. Martii 1924.

Julius Machovich
vicarius generalis.

Kézirat gyanánt.

Előszó.

Tiszteletreméltó Labouré Katalin nővér élettörténete a csodáséremre vonatkozó 1830-i menynyei jelenések és kinyilatkoztatások kapcsán szoros összefüggésben van a szeplőtelen Fogantatás dogmájának történetével.

Az isteni Gondviselés a szeretetnek ezt az alázatos leányát szemelte ki arra a természetfölötti misszióra, hogy a csodásérem terjesztése által a szeplőtelen Fogantatás hittitkának tisztelete már a dogma kihirdetése előtt a hívek szívében gyökeret verjen.

A csodásérem ma is hatalmas kegyelmi eszköz, mely által az ég dicső Nagyasszonya, a testi-lelki bajban sinylődő szegény emberiségre a menny kegyelmi kincseit leárasztja.

Tiszteletreméltó Labouré Katalin boldoggáavatási ügye a római Szentszéknél immár előhaladott, s hisszük, hogy az ő hathatós közbenjárására a bűn nélkül fogantatott Istenanya szerető tekintetet vet reánk és megáldja lelkesülésünket, mellyel az ő tiszteletét a lelkekben növelni törekszünk.

1. A kegyelem gyermeke.

A szeplőtelen Istenanya kiválasztott kegyencének, tiszteletreméltó Labouré Katalin Zoénak bölcsője a Côte-d'Or gyönyörű vidékén Moutiers-Saint-Jean városka közelében, Fain-les-Moutiers nevü falucskában ringott.

Szülei nem tartoztak a magas előkelőségek körébe, mint a vidék Fremyot és d'Aleth családja. Vagyonuk csupán egy kis szántóföldből állott, melyet a család maga munkált meg.

Katalin atyja, Labouré Péter, tekintélyes egyéniség volt nemcsak falujában, hanem az egész vidék előtt. Mindenki tisztelte, szerette és bizalommal volt iránta. Előbb papi pályára készült. Már föl is vétette magát a szemináriumba, de Isten, aki mondotta: „Atyám országában sok lakóhely vagyon," — másként intézte élte hivatását.

1793-ban, június 4-én, két napra a rémuralom kitörése után, Labouré Péter házasságot kötött egy 23 éves jámbor leánnyal, Gontard Lujza Magdolnával. Magdolna azon nők sorába tartozott, akik, eltérőleg a viharos idők vallást és erkölcsöt megvető szellemétől, érintetetlenül megőrizték hitüket és tiszta erkölcsüket. Ezek lettek nemzetük alapkövei, mert mint az amerikai

Brownson mondja: „A nemzet fönmaradása addig van biztosítva, ameddig benne a nők tiszták és erősek a hitben.“

Házasságukat Isten tizenegy gyermekkel áldotta meg. Köztük kilencedik volt Zoe, a kegyelem gyermeke, a szeplőtelen Istenanya kiválasztottja. 1806 május 2-án született este hat órakor, mikor széles e világon a Mária-tisztelők serege az illatos májusi oltár köré csoportosul.

Másnap, május 3-án, a szent kereszt föltalálásának ünnepén, a szent keresztségben újraszületett, magára öltve a kegyelem hófehér köntösét, melyet boldog haláláig tisztán megőrzött. A szent keresztségben Katalin-Zoe nevet kapott. A család körében második nevén szólították őt.

Első gyermekévei angyali ártatlanságban és jámborságban folytak le. Az érdem kétségkívül mélyen vallásos édes anyjáé volt, ki gyermekei istenfélő nevelése körül nem ismert fáradságot. A tizenegy testvérke igénybe is vette a szerető, gondos, jó anya idejét és erejét. Ó, mily boldog napok voltak azok! Csupa napsütés, béke, megelégedés honolt a kedves családi fészekben. Az apróságok ártatlan kacaja, víg csevegése elsimította a gondgyűrte redőket a jó szülők homlokán.

Egyszerre azonban, mintha villám futott volna

keresztül a tiszta égbolton. Az isteni Gondviselés nehéz Kálváriát emelt a boldog Tábor helyére.

2. Anya helyett anya.

1815. október 9-én gyászt öltött a család; komor, sötét gyászt. Tizenegy árva borult az egyszerű koporsóra és szívettépő zokogással búcsúzott az anyaszívtől, melyet nem pótolhat a világon semmi sem. A szerető, gondos, jó anya halála betölthetetlen, fájdalmas, mély űrt hagyott hátra a családban. A legkisebb gyermek hat,- Katalin kilencéves volt. Fogékony gyermeklelke megsejtette, hogy anya nélkül sivár az élet. Árvaságában anyát keresett, olyat, akit nem visznek ki soha a temetőbe, akinek szíve sohasem szűnik meg dobogni.

Egy napon csöndesen besompolygott a szobába, a vélt egyedüllét fedni látszott titkát. Fölállott az asztalra, piciny karjaival átkarolta a boldogságos Szűz szobrát, s míg így szív-szíven a szeplőtelen Istenanya rámosolygott ártatlan kedvencére, a gyermek bizalommal emelte könnyázott szemét az új édes Anyára. Tekintetük egybeolvadt, és testet öltött a Kálvária titka: „Ime a te Anyád!" — „Ime a te gyermeked!"

Egy szolgáló tanuja volt a jelenetnek, de merészségnek tartotta a gyermeket áhítatában megzavarni.

Labouré Péterre nehéz napok virradtak. Tudta és fájdalmasan érezte, hogy a kenyérkereset gondjai mellett az anyát nem pótolhatja. Szeretett gyermekeinek gondviselő kezekre volt szüksége. Bár szíve megremegett a válás gondolatától, mégis a lelkén átszáguldó tervek közül az mutatkozott a legelőnyösebbnek, ha az apróbbakat a rokonok gondozására bízza. Zoe, kis testvérkéjével St. Remy-be került apai nagynénjéhez.

A nevelő szülők kereskedéssel foglalkoztak. Mint üzletemberek, nem sok gondot és időt fordíthattak a saját négy gyermekük és a két kis Labouré árva nevelésére. Ezt a fölötte fontos munkát nagyrészt cselédjükkel végeztették. De Labouré Péter is nehéz szívvel viselte gyermekei távollétét. Minden vágya oda irányult, hogy mindnyáját ismét maga körül lássa. Hiszen otthon is enyhébb napok következtek. A legidősb leány, Lujza, a természetnek kitűnő adományaival megáldva, mindinkább oszlatta a sötét gyász szomorú emlékeit. Egymaga vezette a háztartást, és szép rendén, helyén ment ismét minden.

Azonban a megpróbáltatás ritkán jön magá-

ban. Labouré Pétertől egy újabb nehéz áldozatot kívánt Isten.

3. A kis gazdasszony.

A Király, a jóságos Jézus, megkívánta Lujza ékességeit, s meghívta őt az ő különös szolgálatára. A jámbor nagy leány megértette a hívó szót és közölte atyjával. Azt csak a mindenható Isten tudja, mi ment végbe a megpróbáltatások súlya alatt már amúgy is roskadozó apa szívében. Végre is az istenfélő Jóbbal válaszolt: „Az Isten adta, az Isten elhívja; legyen áldott az Úr neve!“ Lujza 1818 június 22-én elhagyta atyja házát és Párizsban belépett Depaul szent Vince „Szeretet Leányai“ társulatába.

A család mintegy második árvaságra jutott. Alig vette hírül a kis Katalin a történteket, mindjárt késznek nyilatkozott hazatérni. Hiszen ő már 12 éves, — mondogatta — szeret is, tud is dolgozni, miért ne végezhetné el azt, amit a nagyok elvégeznek? Buzgóságának hevében kipirult arccal tüzelte nővérkéjét: „Most mi leszünk a gazdasszonyok!“

A két gyermek csakugyan hazakerült. A gondos apa, mielőtt gyermekét a háztartás gond-

jaiba bevezette volna, előbb Jézust kívánta annak lelkébe beszállásolni. 1819 január 25-én, Pál fordulása ünnepén, szent Vince misszióspapjai kongregációja alapításának évfordulóján fogadta először szívébe az angyaltiszta gyermek a választottak Gabonáját, Jézust, a legfölségesebb Oltáriszentségben.

Bizonyára nem a véletlen műve, hogy életének első legfontosabb ténykedése szent Vince mindkét lelki családjának kedves családi ünnepére esett.

Ettől a naptól kezdve valóságos szemlélődő életet élt. Különösen bámulatos tiszteletet tanusított a boldogságos Szűz iránt. Életprogrammja rövid három szóba foglalható össze, amely azonban magában foglalja a tökéletes élet sarkfölteteleit: Imádság, vezeklés, munka. A szorgalmas kis gazdasszonynak tevékeny munkakedve nemcsak édes atyja megelégedését érdemelte ki, aki szigorú elvei mellett is elismeréssel adózott gyermeke ügyes, körültekintő pontosságának, hanem az egész község megcsodálta a gyermek akaraterejét.

Legkedvesebb foglalkozása volt a galambtenyésztés. Alig jelent meg az ártatlan kis gazdaszszony az udvaron, mindjárt hét-nyolcszáz galamb

verődött össze, gyönyörű koronát írva le feje fölött a légben. Bájos jelképe volt ez egyszerű, tiszta lelkének. Hiszen neki is voltak galambszárnyai; a külső foglalkozások nem szögezték lelkét a földhöz, szabadon szállott az Istenhez, fészkét az egekbe rakta.

Kis húga sokszor túlzottnak vélte nénje jámbor gyakorlatait és mindenképen mérsékelni akarta azokat. Nem egyszer megfenyegette, hogy beárulja édes atyjuknál. „Jó, eredj!" válaszolt Katalin röviden a csacska beszédre. Az okos atya azonban ilyenkor beérte egy gyöngéd megjegyzéssel, és egyáltalán nem korlátozta leánykájának szabadságát áhítatgyakorlatainak teljesítésében.

Szent Bernátról olvassuk, hogy még ifjúkorában a St. Vorles-i Máriakápolnában tett szert arra a bensőséges Máriatiszteletre, mely máig is csodálatra ragadja az embert. A nagy szenttel méltó párhuzamba tehető a mennyég Királynőjének egyszerű, alázatos gyermeke, Katalin, aki a Fain-i kápolnában végezte előkészítő iskoláját arra a nagyszerű küldetésre, melyre a szeplőtelen Istenanya őt kiszemelte. Volt a kápolnában egy Mária szobor, karján a kisded Jézussal. Minden szabad percét e szobor előtt töltötte. Elég volt rátekinteni, — amint a puszta kemény kövön

térdelve, ártatlan arcán az átszellemülés édes leheletével, az Isten szeplőtelen Szülőjével társalgott, — hogy az ember viszont áhítatra gerjedjen. Katalin a kegyelem gyermeke volt, és bár buzgósága nagyon kevés táplálékra talált a vallásos életre kedvezőtlen körülmények közepette, mégis nap-nap után növekedett a tökéletességben. Fainles-Moutiersnek nem volt saját plébánosa, a vasárnapi szent miséhez is csak nagy nehezen juthattak a hívek; a gyónás, áldozás sok nehézségbe ütközött. Mindez nehéz körulmények közé juttatta a jámbor leányt, de lelkét állandó áldozati oltárrá alakította, s mi sem zavarhatta Istennel való állandó egyesülésében. A Sens-i kerület plébánosa azt írta róla, hogy: „Kiválasztott lélek volt, imában, munkában, társalgásban olyan volt, mint egy angyal, mint akit a szeplőtelen Szűz saját szolgálatára szemelt ki."

A jó öreg plébános igazat mondott. A Fainles Moutiers-i egyszerű, alázatos leányka valóban elzenghette szeplőtelen mennyei Anyjával a Magnifikátot, mert az Úr megtekintette szolgálójának alázatosságát, és nagy dolgokat cselekedett vele a Hatalmas. Hófehér lelke gyermekkorától kezdve a magasba vágyott, növekedett bölcsességben és kedvességben Isten és emberek előtt.

4. Az Úr hívó szava.

Attól a naptól kezdve, mikor Katalin első szent áldozásában megízlelte mily édes az Úr, csak egy vágya volt: életét teljesen Istennek szentelni. Míg kezei a háztartási munkák végzésében fáradtak, szíve Istennél volt. Alig várta, hogy kisebbik nővérkéje elérje azt az időt, hogy őt a ház vezetésében helyettesíthesse. Ó mily örömmel hagyja majd el a falucskát és mindent, amihez ifjúsága kedves emlékei fűződtek, hogy rálépjen az útra, mely a szent hegyekre vezet.

De melyik társulat felé irányítsa lépteit? Mindegyik szép és magasztos, de hová hívja őt az Úr szava? Ez a kérdés, a dolog természetének megfelelőleg, nagy gondot okozott neki. Már betöltötte tizennyolcadik életévét. Szerette volna, ha Isten már a virágos tavaszt átültetné saját kertjébe. Ezzel a gondolattal ébredt, ezzel hajtotta álomra fejét. Egyszer álmában a Fain-i templom Mária oltára előtt imádkozott. A főoltárnál egy ismeretlen pap, készülőben a szent mise áldozat bemutatásához, az egyházi ruhákat öltötte magára. A mise megkezdődött. Az ősz áldozárnak minden mozdulatán valami kimagyarázhatatlan fönség és áhítat ömlött szét. Majd feléje fordult és intett

neki, hogy lépjen közelebb. Ő azonban anélkül, hogy tekintetét levette volna a tiszteletreméltó aggastyánról, félénken visszahúzódott és elhagyta a templomot. Különben is mennie kellett, mert a másik utcában egy szegény beteg várt reá. Gondolatait azonban nem tudta elterelni a szent papról, jóságos tekintete mindíg szemei előtt lebegett. „Leányom, jól teszed, ha a betegeket lágotatod, — vélte hallani. — Most menekülsz elől lem, de eljő az idő, mikor majd boldognak érzed magad, ha közelemben lehetsz. Ne feledd, hogy Istennek nagy tervei vannak veled.“ Ezzel véget ért az álom. A jámbor leány tépelődése azonban csak most kezdődött igazában. Ki volt az a pap? Mit jelent a beszéde? A nagy talány megfejtése nem soká váratott magára.

Katalin sokszor ellátogatott a Moutiers-Saint Jean-i kórházba. A szeretet leányai, élükön érdemdús főnöknőjükkel, Soucial (Szuszial) nővérrel, mindíg szívesen látták a Fain-i alázatos leánykát. A főnöknő el-elbeszélgetett vele. Társalgásuk fonala nem kúszálódhatott össze, a szálak végei mindíg könnyen föltalálhatók voltak Istenben. Ha azonban a szent hivatás mezejére terelődött a beszéd, az okos főnöknő elvszerűen őrizkedett a legcsekélyebb rábeszéléstől is, jól

tudván, hogy ezt a titokzatos rejtvényt a lelkek vezetésében a Gondviselés magának tartja fönn. Viszont Katalin sem mert e tárgyban nyilatkozni, túlságos fiatalnak és méltatlannak tartván magát e nagy kegyelemre. Szíve mélyéből azonban mindíg hevesebben tört elő az olthatatlan, forró vágy, hogy győzve minden akadályon, célja kikötőjében mihamar partra szálljon. A kedvező házassági ajánlatokat egymásután visszautasította, hiszen választása már régen Üdvözítőjére esett, ki őt örök szeretettel szerette és jegyesül szemelte ki.

Eközben Katalin nagykorúvá lett. Kedvező alkalom, hogy szíve titkát föltárja atyja előtt. Tudta, érezte, hogy ezzel a közléssel sajgó sebet ejt azon a szíven, melyhez e földön legközelebb állott a teremtett lények között; de tudta, érezte azt is, hogy Isten annál fényesebben győzelemre segíti ügyét, minél nagyobb áldozatába kerül neki magának is búcsút venni mindazoktól, kikhez annyi benső, édes kötelék fűzi.

A jó atyát tényleg villámcsapásként érintette gyermekének kész terve. Semmiképen sem tudott megbarátkozni a gondolattal, erején fölüli csapásnak tartotta, hogy második leányát is távozni lássa. Nem csoda tehát, ha szíve összeszorult és tagadó választ adott. Vagy talán nagyon is élén-

ken visszavarázsolódott emlékezetébe saját ifjúkora, mikor annyi lelki küzdelmébe került a hivatás kérdésében megállapodásra jutnia? Előbb tehát kemény próba alá akarta vetni leánya hivatását is.

Göröngyös utakon.

Labouré Péter elhatározta, hogy több szórakozást nyújt leányának. Hadd forogjon egy kissé a világban, — gondolta, — a virág még nem termés, sőt nem is biztos jele annak; majd a próbakő mutatja meg, hogy hová illesszük a drágakövet. Volt idősebb fiának Párisban egy kis vendéglője; ide küldte tehát leányát, abban a reményben, hogy az élénk városi élet majd más irányba tereli vágyait. Terve azonban meghiúsult. Testvérbátyja hiába festette a legválogatottabb színekkel eléje, hogy — értve a zárdákat, — milyen elérhetetlen dolog után kapkod; meg azután, hogy a világban is lehet jámbor keresztény életet élni. Hiába volt minden szórakoztatási kisérlet, Katalin szívét valami elviselhetetlen unalom ülte el. Olyanformán érezte magát, mint madárka, melyet sasok vettek üldözőbe. Mindenáron kiutat keresett, s mindenütt ellenállásra talált. Most egy-

mentő gondolata támadt. Ír testvérnénjének, aki Délfranciaországban a szeretet leányainak egyik társházában főnöknő, s tőle kér tanácsot. Levelére haladéktalanul megjött a válasz, melyben nénje szent elragadtatással ecseteli a szeretet leánya hivatásának és szellemének lényegét. A levél így szól:

†

Kastelsarassin, 1829.

SZERETETT KEDVES ZOÉM!

Urunk kegyelme legyen mindig velünk!

Leírhatatlan örömet élveztem leveled olvasásakor. Üdv neked, édes Testvérem, hogy méltónak találtattál Istentől az előttem oly drága szent hivatás kegyelmére! Vajha megértenéd ezt a boldogságot! Ha Isten szól szívedhez, akkor nincs az a földi hatalom, mely visszatarthat Istennek mindennél édesebb szolgálatától. Igyekezz, hogy méltónak találtassál a kegyelmek e kegyelmére. Szeresd nagyon a jó Istent, aki előbb szeretett téged, s aki százszoros jutalmat igér azért, amit ő érette teszünk.

Isten ments! hogy az igéket tisztán azokra vonatkoztassam, akik valamely egyházi társulatban élnek. Ez mindenkinek szól, aki a tökéletesség után törekszik. A tökéletesség pedig nem áll

másban, mint a szeretet parancsának az illető állapotához mért gyakorlásában.

De térjünk át hivatásunkra. Bár csak megközelítőleg is ecsetelni tudnám annak fönségét. Mi a szeretet leánya? Nem más, mint Isten leánya, aki magát osztatlanul az ő szolgálatára szenteli; szenvedő tagjaiban: a szegényekben őt magát karolja föl, vígasztalja a szerencsétleneket; lelki anyaságot vállal az elhagyott árvákkal szemben, kiket sokszor szülőanyjuk eltaszít magától; ápolja a betegeket, támogatja őket főkép haláluk óráján.

Milyen fönséges foglalkozás mindez! Üdvözítőnk tevékenységének folytatása. Ily módon a lélek Isten irgalmasságának eszközévé válik, részt vesz a isteni tulajdonságokban. Üdvözítőnk saját Szívét kölcsönzi neki, megosztja vele lelkületét, apostollá teszi őt.

Tagadhatatlan, hogy a szerzetesnő hivatása a szeretet leányáénál tökéletesebbnek tűnik föl. A szerzetesnő szemlélődésbe merül. Magányában kezeit ég felé emeli, sóhaja mint fehér galamb repül az igazságos Isten elé, hogy az irgalom és béke olajágát kiesdje a bűnös földre. A szeretet leánya, míg keze-lelke az irgalmasság cselekedeteinek végzésében fárad, a test és szellem

ugyanolyanfokú tisztaságára, a teremtményektől való ugyanolyan tökéletes megválásra kötelezi magát, mint a kolostorlakók.

A szerzetesnő hasonló ahhoz a katonához, aki a béke csöndjében virraszt a város fölött. A szeretet leánya harcos, aki fölvette a küzdelmet az ellenséggel, s a nyílt harcmezőn, a szörnyű sebek közepette balzsamos kezekkel jár-kel, napestig fárad, s együtt szenved a szenvedővel De van is része lelki vígasztalásban. Ha valaki nekem nem egy földi királyságot, hanem az egész világ gyönyörét fölajánlaná, mindezt a szent hivatásunk nyújtotta örömökkel szemben annyira sem becsülném, mint a port a cipőmön.

Kedves Zoém, nem szándékom rábeszéléssel hatni reád, ez nálunk nem is szokás. De ha hallod az Isten hívó szavát, kövesd azt. Ő mindenképen megérdemli, hogy a választásnál a világ elé helyezzük. Hozzuk a viszontlátást is áldozatul az Úrnak. Ha neki tetszik, küld majd ehhez is alkalmat. Legjobban cselekszünk, ha teljesen átadjuk magunkat neki."

Lujza nővér még következő jótanácsot csatolta leveléhez: „Szeretném, ha egy ideig sógornőnknél tartózkodnál, mert nagyon szükséges, hogy magadat kissé kiképezd. Ott jobban meg-

anulod a nyelvtant, tanulhatsz továbbá írni, olvasni, főképen pedig bő alkalmad nyílik jót tenni a szegényekkel."

A sógornő,kiről a levélben szó esett, Labouré Hubertné, született Gontard Janka, Ghâtillon-sur-Seine-ben lakott és egy híres nevelő intézetnek élén állott, hol magasabb körök gyermekei nyerték kiképeztetésüket. A magas képzettségű nő szíves készséggel fölvette Katalint intézetébe. Az egyszerű, falusi leány tehát egycsapásra előkelő környezetben találta magát. Azonban ártatlan lelke sehogyan sem tudott megbarátkozni a divatos úri leányok ízlésével és gondolkodás módjával. A szép palota, kényelmes berendezés, úri szokások, finom, előkelő társalgás nem nyerte meg szívét. Inkább a szeretet leányainak közelbe eső szegényes kis otthonába vágyott.

Ez a házacska is ismert volt és keresett. Bármely szegény és sorstól üldözött rögtön útbaigazította az érdeklődőt. A bejáratnál Depaul szent Vince szobra, amint két elhagyott gyermeket köpenyébe burkol, hangos jele, hogy a belépő a szeretet otthonára talált, hová nem menekül hiába az árva és elhagyatott és a nyomortól, szegénységtől, betegségtől üldözött, a világtól megvetett és félreismert szenvedő.

6. Célnál.

Mikor Laboure Katalin, mint intézeti növendék először belépett a Szeretet Házának fogadószobájába, tekintete mindjárt egy festményre esett, mely Depaul szent Vincét ábrázolta. „Ezt a papot láttam akkor álmomban!“ — kiáltott föl hévvel és lelkében megnyugtató párhuzam szövődött egykori álma, mostani helyzete és Châtillon új plébánosának szavai között: „Gyermekem, úgy gondolom, az a tiszteletreméltó öreg pap, akit álmodban láttál Depaul szent Vince, és hív téged a szeretet leányainak társulatába.“

Châtillonban a szeretet leányainál tett látogatásai mindkét részről szép gyümölcsöt érleltek. Míg Katalin lelkében mindinkább kibontakozott hivatásérzete, addig a nővérek mindnyájan épültek a kedves leány egyszerű, alázatos, szeretetreméltó viselkedésén. Kérték főnöknőjüket, hogy ne vonakodjék őt a jelöltek közé fölvenni, mert mint mondák: „Ilyen hivatásokat óhajt szent Vince.“ A nővérek egyike készséggel vállalkozott is a kevés képzettségű leány tanítására.

Most már csak a legnyomósabb kérdés megoldása volt hátra. Labouré Péter beleegyezését kellett megnyerni. Az apa még most is csak kény-

szer-kedvvel engedett az ostromlásnak, a hozományt azonban egyszerűen megtagadta leányának. Azonban az isteni Gondviselés ebből a szorult helyzetből is kisegítette a jó gyermeket. Sógornője késznek nyilatkozott a hozomány fedezésére. A jég tehát föl volt törve, az akadályok elhárítva, s a szeretet leányainak kapui nyitva álltak előtte.

1830 elején megkezdte jelöltidejét Châtillon-sur-Seine-ben. A jelölt-vagy próbaidő a szeretet leányainál megelőzi a szemináriumot (noviciátus) és körülbelül három hónapig tart. Mint a méhecske, mikor nehéz esőcsöppek elől virágkehelybe menekül, míg szárnyait szárítgatja útravalót gyűjt ott az illatos éléstárból; úgy Katalin sem gondolt pihenésre, sőt inkább azon volt, hogy munkára edzze lelkét a rövid próbaidő alatt.

Séjole Viktoria nővér, igéretéhez híven lelkesült örömmel vette át a kegyelem gyermekének tanítását. Bevezette a társnlat szokásaiba, tanította írni-olvasni stb. Csakhamar benső, lelki viszony fejlődött ki a két jámbor lélek között. Mikor 1830-ban szájról-szájra járt a szeplőtelen Szűz megjelenésének híre, Séjole nővér mintegy mennyei ihlettől érintve fölkiáltott: „Ha a szeplőtelen Istenanya csakugyan méltatott egy sze-

minárnővért megjelenésére, akkor az nem lehetett más, mint az én Labouré nővérem. Ezt a gyermeket nagy kegyelemre szemelte ki Isten!"

Meggyőződése olyan erős volt, hogy később is, mikor előljárói őt a ház vezetésével megbízták, Párisba utazó nővéreinek mindíg lelkükre kötötte, hogy Labouré nővért keressék föl. „Kedves nővéreim, én már nem leszek életben, mikor az egész világ Katalin nővérről fog beszélni. Önök még megélik a szerencsét." Ilyen, s hasonló lelkendezésbe tört ki, valahányszor az igénytelen nővérke neve szóba került.

Ám a szent mesternőnek a még szentebb tanítványtól válnia kellett. Katalin próbaideje lejárt, s 1830 április 21-én Párizsban belépett a Szeretet - Leányai társulatának szemináriumába. Alázatos lelke szinte úszott a boldogságban, hogy az Úr édes igáját vállaira veheti.

7. Égi látomások.

1830 április 25-én magasztos ünnepség játszódott le Párisban, a nagy világvárosban. A mindent fölforgató francia forradalom rémidején, magának a szeretet óriásának, szent Vincének drága ereklyéi sem voltak biztonságban misszióspapja-

inak szent Lázár templomában. Félni lehetett, hogy az istentelen hordák vad gyülöletének martalékául esik. Gondos kezek elrejtették tehát a szent ereklyéket. Mikor aztán a sötét felhők lassankint szétfoszlottak és újra derűs napfényt látott a hithűk százezre, fényes ünnepség kíséretében körmenetben kísérték vissza a szent maradványokat a Notre Dame templomból a missziópapok mostani anyaházának templomába. Számos püspök, a papság egész légiója, a hívek megszámlálhatatlan serege rótta le ez alkalommal ragaszkodását a szeretet nagy apostola iránt. Beláthatatlan embertömeg hömpölygött a fényes utcákon, még a háztetőket is ellepte a szegények atyját tisztelők serege. Az ünnep estéjén Páris nagy érseke, De Quélen, így nyilatkozott: „Ó boldog nap! Most már küldhet a jó Isten megpróbáltatást, amint jónak látja. Kész az én szívem, erőt érzek magamban azok elviseléséhez."

Katalin nővér is úgy érezte, mintha nem is a földön lett volna, úgy az ünnep napján, mint a hálaadásul tartott egész kilenced alatt. Hiszen az ő számára ünnepnél-ünnepibb napok voltak ezek. Hadd számoljon be ő maga, szavain csak épülni tudunk, hiszen csak az engedelmesség bírta rá, hogy látomásait levélben is közölje gyón-

tatójával, Aladel atyával. A levél 1856-ban kelt, tehát 26 évvel látomásai után.

„Kívánságára, Atyám, leírom, ami 26 évvel ezelőtt történt. Bár nem vagyok rá képes, mégis megkisérlem az egyszerűség szellemében. Kérem Máriát, az én jó Anyámat, idézze vissza emlékezetembe az események részleteit, úgy, amint azok megtörténtek. Oh, jó Anyám, tedd, hogy minden a tè és isteni Fiad dicsőségére történjék. Tehát kezdem.

1830 április 21-én, szent Vince ereklyéinek visszavitelét megelőző szerdán érkeztem Párisba, a szeretet leányainak anyaházába. Nagyon boldog voltam a fönséges szép ünnepen. Kértem szent Vincét, esdje le a szükséges kegyelmet úgy nekem, mint szent Vince mindkét családjának: a missziós-papoknak és a szeretet leányainak, valamint édes hazámnak is. Kértem tőle azt is, mondaná meg nekèm, hogy miért imádkozzam. A szent kilenced alatt naponkint körmenetben zarándokoltunk szent Vince ereklyéihez. Valahányszor onnan visszatértem, mindíg heves fájdalmat éreztem. Hazaérkezve, minden alkalommal látni véltem szent Vince szívét, a kis ereklyetartó fölött. 1*

1* Ahol most a sekrestye ajtó van, szt. Anna képe alatt egy kis asztalkára volt helyezve az anyaháznak juttatott kis ereklye. Itt történt a jelenés.

Három egymást követő napon láttam a szívet, mindig más alakban. Először fehéren. Megértettem, hogy ez békét, nyugalmat, egyetértést jelent. Azután tűzvörösnek láttam, annak jeléül, hogy a szívekben égjen a szeretet. Úgy éreztem, hogy társulatunknak meg kell újulnia és kiterjeszkednie a föld legvégsőbb határáig. Majd meg sötétvörös színben tűnt föl előttem, ami olyan nagy szomorúsággal töltött el, hogy alig bírtam elviselni. Szomorúságomnak oka, úgy éreztem, valami kormány változás féle volt.

Nem tehettem mást, mint híven közöltem a látomásaimat gyóntatómmal, aki lehetőleg megnyugtatott és iparkodott gondolataimat más irányba terelni."

Ez az említett gyóntató, akihez fenti levelét is intézte, Aladel atya volt. 1800-ban született; tehát alig volt 30 éves, mikor Katalin lelkivezetését átvette. Bölcs tapintattal igyekezett a jó nővért a csalódás kelepcéjétől távol tartani. Intette, hogy tekintettel egyéni tapasztalatlanságára, főképen pedig az ügy kényes voltára, ne foglalkozzék ilyen gondolatokkal. Különben is a nővér tapogatódzó, bizonytalan vallomásaiból senki sem olvashatta ki a szomorú jövőt; Franciaország politikai átvedlését; X. Károly trónvesztését; az 1830

júliusi eseményeknek vérrel rajzolt rettentő képét. Katalin nővér első látomásai 1830 áprilisában történtek, mikor még a béke és politikai jólét lágy fuvalma lengte át az országot, tehát a jövőbelátás nélkül sejteni sem lehetett a bekövetkezendő nehéz időket. Az is a jövő titka volt, hogy szent Vince mindkét lelki családja megújuljon és az egész világon elterjedjen.

Tehát Aladel atya tapintatosan járt el. Ő nem volt látnok, sőt még ha lett volna is, a fiatal nővérrel szemben nem helyezkedhetett más álláspontra, minthogy látszólag semmi fontosságot sem tulajdonított úgy ennek, mint az ezeket követő többi látomásnak.

Ez az eljárás legkevésbé sem sértette az alázatos nővért. Az volt egyedüli vágya, hogy a szeminárium csöndjébe elrejtőzve, szinte megsemmisüljön nővértársai előtt; hogy mint szóra sem érdemes lényt utolsónak tartsák; mi több, figyelembe se vegyék. Leszámítva a legszükségesebb eseteket, még legközelebbi rokonai látogatásáról is lemondott. Aladel atyán kívül senki a világon nem gyaníthatta, hogy milyen értékes drágagyöngyöt helyezett az ő személyében az isteni Gondviselés szent Vince amúgy is remek művébe.

A látomások egy ideig majdnem szakadatlan

láncolatban követték egymást, anélkül, hogy csak a szeminárium közvetlen elöljárói is valami változást vettek volna a nővéren észre.

Egy étkezés alkalmával Katalin nővér nyugodtan ült a helyén, meg sem érintve az eléje tett étket. „Nos, Labouré nővér, ön még mindig elragadtatásban van"? — szólította meg tréfásan a szeminárium igazgatónője. Ó, ha tudta volna, milyen nagyon igazat mondott! Labouré nővér gondolatait tényleg egy éppen lefolyt látomás foglalkoztatta. A szédítő magasból a gyarló élet közönséges ténykedéséhez leereszkedni, ez alkalommal nem történt átmenet nélkül.

Saját tanusága szerint, egész szeminárium ideje alatt állandóan látta Urunkat a legméltóságosabb Oltáriszentségben. „Ha kételkedni kezdtem, — írja ő maga, — a következő alkalommal nem láttam semmit. Csak azért kutattam, mert féltem a csalódástól." Vonzó egyszerűséggel tett vallomásából szépen érthető, hogy kételyei nem az Oltáriszentség titkára, mint hittitokra vonatkoztak, hanem csupán látomásának valódiságára.

Egyik föltűnő látomásáról így számol be: „1830 június 6-án, Szentháromság vasárnapján, szent mise alatt láttam Urunkat, Királyunkat a legméltóságosabb Oltáriszentségben, mellén ke-

reszttel. Evangéliumkor úgy tűnt föl nekem, mintha a kereszt lábaihoz leereszkedett volna és mintha minden dísz lehullott volna róla. Valami kimagyarázhatatlan szomorúság nehezedett szívemre. Kínos gondolataim támadtak. Úgy éreztem, hogy a király meg lesz fosztva királyi jelvényeitől és trónjától. Lelkem sajgott a fájdalomtól."

A nővér sötét sejtelme csakhamar valóra vált. A X. Károly trónvesztésével kezdődő pusztító orkán dühe annál fájóbban sebezte az országot, mivel készületlenül találta. Csak látnok szemek sejthették a szörnyű rázkódtatást, holott az már a küszöbön állott.

8. A ragyogó éjfél.

1830 július 18 és 19 közti, tehát szent Vince ünnepét megelőző éjjelen, Katalin nővérnek újabb látomásban volt része, Hadd mondja el az eseményeket ő maga; minden szavát az alázatos lelkeket jellemző egyszerű fönség lengi át.

„Elérkezett szent Vince ünnepe. Előestéjén igazgatónőnk szép tanítást tartott a szentek, különösen a boldogságos Szűz tiszteletéről. Égő vágy fogamzott meg szívemben, vajha megláthatnám az én jóságos, szeplőtelen égi Anyámat. Vágyam

pillanatról-pillanatra fokozódott. Este lefekvéskor a szent Vince karingjéből nekem jutott kis ereklye darabkának egyik felét lenyeltem és kértem őt, társulatunk atyját, eszközölje ki nekem a kegyelmet, hogy megláthassam a jóságos Istenanyát. Egy csöppet sem kételkedtem; hittem erősen, hogy kérésem meghallgatásra talál. Elaludtam.

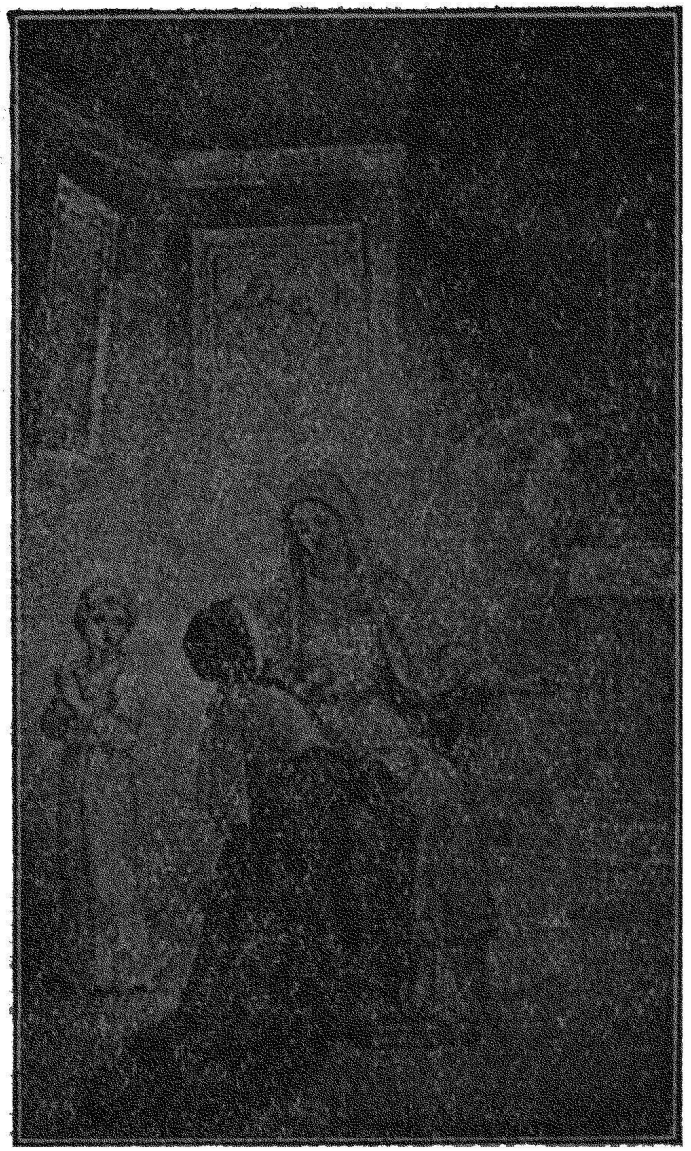
Éjjel arra ébredtem, hogy valaki háromszor a nevemen szólított. Félre toltam az ágyfügönyt és egy fehérbe öltözött fiucskát pillantottam meg ágyam előtt. Négy-öt éves lehetett. Meglepetésemben még szóhoz sem jutottam. Megszólított: „Jöjj a kápolnába, a szent Szűz vár reád!“ — mondotta. De hiszen észrevesznek, — gondoltam magamban. „Légy nyugodt — szakította félbe tépelődő gondolatomat a gyermek, — most féltizenkét óra, mindenki alszik, jöjj, megvárlak.“

Gyorsan öltözködéshez láttam. A fiucska az ágyam fejénél várakozott. Elindultunk. Mindjárt éjfélt üt, s a sötétségnek nyoma sincs. A folyosók mind ki voltak világítva. A kápolnához érve, a gyermek érintésére az ajtó magától fölpattant. Az egész kápolna fényárban úszott. Mintha karácsonyi éjféli misére várakoztunk volna. Minden gyertya és lámpa égett. A fiucska a szentélybe vezetett a ft. igazgató úr széke elé. Én letérdel-

tem, ő állva maradt. A várakozás hosszúnak tűnt föl. Körülnéztem, hogy nem jönnek-e a virrasztó nővérek, akik szokás szerint időnkint a betegszobát érintő baloldali karzaton is végig-végigmennek. Semmi nesz. Éppen rendezni akartam tétovázó gondolataimat, mikor a gyermek újra megszólalt: „Itt van a szent Szűz!" Szívem összeszorult az örömtől. A karzat felől selyemruha suhogásfélét hallottam, majd egy fönségesen szép alakot pillantottam meg, ki a szentélyben, az evangélium-oldalon egy székre leült. Nem hittem szemeimnek; mire a fiúcska újból erősíté: „Ime, itt van a szent Szűz." Nem tudom kimondani, hogy mit éreztem ebben a pillanatban. Kétkedésem azonban nem szünt meg. Féltem, hogy csak csalódás, amit látok. A lélekbelátó gyermek, most már mint meglett férfi szólított föl határozott hangon, hogy hagyjam a kétkedést, mert amit látok az a tiszta valóság.

A szeplőtelen Istenanyára tekintve, egy szökkenéssel előtte termettem, s letérdelve az oltár lépcsőjére, kezeimet a szent Szűz ölébe helyeztem. Életemnek legédesebb pillanatát éltem. Lehetetlen mindazt elmondani, ami lelkemben végbement. A szent Szűz beszélni kezdett. Sok mindent mondott, amiről azonban nem szabad

beszélnem. Mondta azt is, hogyan viselkedjem igazgatómmal szemben és a megpróbáltatások

idején. Azután balkezével az oltárra mutatott s körülbelül ezeket mondta: *„Nézz az oltárra. Ide jöjj minden ügyedben-bajodban. Itt mindig bő-*

séges kegyelemre és vígasztalásra találsz, ha szükséged lesz reá." Megkérdeztem a szent Szűzet, mit jelent mindaz, amit láttam s ő mindent megmagyarázott nekem.

Nem tudom, meddig maradtam ott, csak azt tudom, hogy egyszer csak olyanféle változás ment előttem végbe, mint mikor egy fény kialszik; s a szent Szűz mint egy röpke árnyék eltűnt előlem azon az úton, amelyen jött.

Fölemelkedve az oltár lépcsőjéről, legott megpillantottam a fiucskát, ugyanazon a helyen, ahol hagytam. „Elment," — szólott, s intett, hogy kövessem. A lámpák ismét kigyultak s mi visszaútra indultunk. Most is, mint előbb, balkezem felől haladt. Úgy hiszem, ez a gyermek az én Őrzőangyalom volt. Meghallgatta kérésem, mert őt is nagy bizalommal és állhatatosan kértem, mutassa meg nekem egyszer a szent Szüzet. Öltözete vakító fehér volt és mint szövétnek világított. Négy-öt évesnek látszott.

Éppen kettőt ütött az óra, mikor ágyamhoz visszaértem. Nem tudtam többé elaludni."

Eddig Katalin nővér elbeszélése. Csodálatra méltó egyszerűség! Már régóta szívének egyetlen vágya, hogy láthassa a menny Királynőjét és most, midőn itt az alkalom: odafut, mint gyermek

az édes anyjához, kezeit a szent Szűz ölébe helyezi, figyel, kérdez, hisz, szeret, szótfogad s ez az egész tudománya. Századok óta egyetlen eset, hogy valaki látomásaiban olyan közel jutott az az ég boldog Nagyasszonyához mint ő, és mégis, mikor az órákig tartó társalgásról engedelmességből beszámol, nem kapkod a virágos szólásmód után, elmondja az eseményt egyszerűen, úgy, ahogy történt; és mégis természetfölötti előkelőség kiséri minden szavát.

Elbeszélésében csak röviden érinti saját érzelmeit. A látomás után marad aki volt, egyszerű, alázatos, az elrejtett életet szomjazó, gyermekies, őszinte lélek.

A közel két óráig tartó látomás alatt a szeplőtelen Szűz sok titkot tár föl gyermeke előtt, de megtiltja, hogy ezekről beszéljen. Viszont ő, a gyermek egyszerűségével szótfogad és hallgat. A kapott parancshoz híven, csupán lelkiatyjával közöl mindent.

Évtizedek múlva Istennek jámbor szolgálója engedélyt nyert a szent Szűztől a titok föltárására. Erre sajátkezűleg leírta a jelenésnek minden mozzanatát. Az értékes kéziratnak máig birtokában vagyunk.

A közlemény természetesen csak emléke-

zetből van összeállítva, mégis minden amellett tanuskodik, hogy a kegyelem gyermeke 46 év múltán is a legapróbb részletekig megőrizte lelkében az égi látomás jelenségeit. Bona kardinális „A szellemek megkülönböztetése" című munkájában kifejti, hogy a misztikus élet rendkívüli eseményeinek képét csodálatos híven megőrzi az emlékezet. Valamely jelenésnél hallott szavak évtizedek múltán is betű szerint híven vannak bevésődve a lélekbe.

Katalin nővér lelkében 1876-ban, kevéssel halála előtt, újra felelevenedtek a rendkívüli esemény emlékei, nem mint holdfény vetette árnyékok, hanem mint tiszta tükörképei az 1830 július 18. és 19. közti, égi fénytől világított ragyogó éjfélnek.

Engedelmességből tollat vesz és így ír: „A szeplőtelen Szűznek, első megjelenésekor hozzám intézett szavai:

„Gyermekem, Isten egy feladatot bíz reád. Sokat kell majd szenvedned, de szívesen kiállod, ha meggondolod, hogy ez az ő dicsőségére szolgál. Fölismered, ami Istentől jön, s nem lesz nyugtod, míg lelkivezetőddel nem közölted. Sok ellenmondásban lesz részed, de ne félj, mert a kegyelem veled lesz. Csak mondj el mindent

bizalommal, egyszerűen, és ne félj. Látni fogsz egyetmást; mikről számot kell adnod. Imáid közben majd benső sugallataid támadnak.

Az idők nagyon rosszak. Sok szerencsétlenség zúdul Franciaországra. A trón rombadől. Az egész világot nagy veszedelmek sújtják. (E szavaknál a szent Szűz igen elszomorodott.) *De jöjj ide ehhez az oltárhoz, itt mindenki kegyelmet talál, aki azt bizalommal és buzgósággal kéri; mindenki, kicsi és nagy egyaránt...*

Gyermekem, szívesen árasztom kegyelmemet különösen a társulatra. Szerencsére szeretem. Nagyon aggódom, mert több visszaélés kapott benne lábra. A szabályhűséget illetőleg sok kívánni való van. Lanyhulás üti föl fejét mindkét társulatban. Mondd meg ezt lelkivezetődnek, ha mindjárt nem is előljáró. Ő nemsokára egy hivatalt fog a társulatban betölteni és akkor majd tegyen meg mindent, hogy a szabály eredeti szigorában megtartassék. Mondd meg neki az én nevemben... hogy őrködjék a rossz olvasmányok, az időveszteget és a fölösleges látogatásokat illetőleg...

Ha a szent szabály hűséges betartása ismét érvényre jut, egy másik társulat is egyesül a tietekkel. Bár ez nem szokás, de én szeretem

őket... Mondd, hogy fogadják el őket. Isten áldása lesz velük és nagy békét élveznek majd. A társulat naggyá lesz...

De nagy szerencsétlenségek jönnek. A veszély tetőpontra hág. De ne féljetek. Isten és szent Vince megőrzik a társulatot... (Még mindig nagyon szomorú volt a szent Szűz.) *Magam is veletek leszek. Mindig virrasztottam fölöttetek, sok kegyelemben részesítlek... Jön egy pillanat, mikor minden veszni látszik. De akkor veletek leszek, csak bízzatok. Érezni fogjátok közelségemet, Isten és szent Vince oltalmát mindkét társulatban.*

De másokkal nem így lesz. (Itt könnybe lábadt a szent Szűz szeme.) *A párizsi papság köréből is sokan esnek áldozatul... Az érsek meghal. A keresztet megvetik. Az utakat vér borítja. Gyermekem! az egész világ mély gyászba merül.*" A szent Szűz nem folytathatta tovább. Arcáról mély szomorúság tükrőződött le.

Az a gondolatom támadt, hogy mikor következik mindez be? A választ mindjárt megértettem: „*Negyven év és tíz év — és akkor béke...*"

A jóslat bekövetkezett. Aladel atya, a nővérek gyóntatója, később igazgatójukká lett és hozzálátott a forradalom okozta visszaélések megszünte-

téséhez. Szent Vince mindkét lelkicsaládja csodálatos módon terjeszkedni kezdett. A Seton asszony által Északamerikában alapított társulat nővérei 1844. július 7-én egyesültek a szeretet leányainak társulatával. Ugyanebben a kegyelemben részesültek később az Osztrák tartomány irgalmas nővérei, élükön Brandis Leopoldina nővérrel. Még később a Salzburg-i és Verviers-i (Belgium) irgalmas nővérek. Mindannyian a nagy forradalom alatt kiállott hányattatás után, a vihar szüntével, ismét összeverődtek, de az eredeti szabályoktól kisebb-nagyobb mértékben eltértek. Nem éltek szerves összeköttetésben a párizsi anyaházzal, s mint korcs ágak lassankint leszáradtak a tőről. Püspökök főnnhatósága alatt, mint külön társulatok szerepeltek. Mindamellett ők is szent Vince leányainak nevezték magukat.

„*Nagy szorongatás tör Franciaországra.*" Sajnos, ez a kinyilatkoztatás is valóra vált. Franciaországra nehéz idők virradtak. 1830. július 27-én, tehát nyolc napra a szent Szűz megjelenése után, borzalmas forradalom tört ki. Szemtanúk bizonysága szerint az utcákon vér folyt. A templomokat megszentségtelenítették. A forrongók az egyházi társulatokra vetették magukat. Romboltak, pusztítottak mindenfelé. A fékevesztett nép

az érseket is üldözőbe vette. A dúló förgetegben szerzetesek, papok, sőt maga Darboy érsek is áldozatai lettek a barbárok fegyvereinek. Mindenki rettegett, hogy az 1793-iki, vérrel írott gyászos események ismétlődnek meg.

A jövendölés zárószava: „Negyven év és tíz év, és azután béke . . .“ sokakat kissé zavarba hoz. Betűszerinti számításúk szerint, a jövendölés értelmében, 1880-ban általános békének kellett volna bekövetkeznie. Ezek szem elől tévesztik azt, hogy Katalin nővér, a szent Szűz szavaival élve, csupán az üldöztetések idejét határozza meg számokban; a békére vonatkozólag csupán annyit ír, hogy: „azután béke“. E szavak után a pontok egész sorozatával jelzi a kinyilatkoztatás titokzatos voltát. Bármint álljon is a dolog, az üldözés tényleg pokoli arányokat öltött.

9. A hűséges Szűz.

A tomboló vihar közepette, szent Vince két lelki családjának anyaházai érintetlenül maradtak. Míg kint köröskörül bömböltek az ágyúk, a csőcselék féktelen dühhel rótta az utcákat, mindenfelől vészkiáltások hasították a léget; bent, a béke fönséges Királynéjának látogatásától megszentelt

falak mögött, a nővérek lelkigyakorlatot tartottak csöndben, nyugodtan, zavartalanul, mint akiknek országuk nem e világból való. A szeplőtelen, hűséges Szűz sietve beváltotta igéretét, oltalmába vette azokat, kiket szíve szeret vala.

A missziónárius atyák (lazaristák) anyaházában is föltűnő módon őrt állott a szent Szűz. Egy napon nagy hanggal beállított hozzájuk egy csőcselékbanda. Legjobban lármázott a vezérük, egy 12-14 éves suhanc. Heves kiabálással azt állította, hogy szeme láttára fegyvereket hoztak be a házba.

Salhorgne általános főnök, még talárját sem vetve le, maga ment a sereg elé a portához. A pöttöny kis vezér előugrott, s nevetséges taglejtéssel erősítgette a magáét: „Itt fegyverek vannak elrejtve!" A főnök, mint kristály a salakban, méltóságteljes nyugalommal állt közöttük. Előkelő komolysággal tekintett végig a kuszált külsejű csapaton. Szólni akart, de nem volt kihez. A fiú merészségétől nekibátorodva a sereg növekvő zajjal követelte a fegyverek kiadását. Végre intett a főnök, hogy hallgassanak. Mintha elvágták volna a zajt, csönd lett. Most egy könnyed újjlegyintéssel maga elé parancsolta a fiút. Utóbbi katonásan előlépett és „vigyázl" állásba vágta

magát. „Nos, gyermekem, — szólt jóságos hangon a főnök, — látni akarod a fegyveremet?“ — „Igen, uram, látni akarom!“ Salhorgne atya odanyújtotta neki a breviáriumát. A gyermek kíváncsian kapott utána, s esetlen mozdulatokkal megforgatta mocskos kis kezeiben. „Ugye, szeretnéd látni a golyókat is, melyekkel lövök?“ Az apró emberke bámész szemeket vetett a kérdezőre. „No, nézz hát ide! Ez, meg ez, meg ez is,“ — és a könyvben sorra mutogatta neki a jelzésül használt szentképeket. „Jaj, plébános úr, szentképek!“ — kiáltott örömtől újjongva a gyermek. — „Adjak egyet?“ — „Ó, igen, kérem, plébános úr, nagyon szépen kérem!“ — és kitörő örömmel távozott egy szentképpel. Az egész banda megnyugodva követte vezérét.

Más alkalommal a keresztet akarták a ház homlokzatáról leverni, de a szent Szűz őrt állott, és eltávoztak anélkül, hogy tervüket megvalósították volna.

Etienne atya bizonysága szerint, Katalin nővér eleve közölte Aladel atyával a dolgok ilynemű kimenetelét. Így például előre megmondta Aladel úrnak, hogy egy menekült püspök jön majd hozzájuk, ne utasítsák el, vegyék oltalmukba, nem lesz semmi bántódásuk.

Az igazgató látszólag nem sokat törődött e közleménnyel, mindamellett ez alkalommal lehangoltan távozott a nővérek anyaházából. Alighogy hazaért, már a kapuban várta Salhorgne általános főnök. „Csakhogy már itt van, Uram, — szólította meg az érkezőt, — most mondja, mit tegyünk? Frayssinous püspök, X Károly volt kultuszminisztere esedezik nálunk menedékhelyért. A mai viszonyok között merész vállalkozás volna kérésének engedni, viszont embertelenség őt elutasítani.“ Szó szót követett s Aladel atya minden habozás nélkül megmaradt első véleményénél: a püspököt nem szabad elutasítani. Rejtekhelyül Saint-Germain-en-Laye-t ajánlották föl neki, ahol tényleg nyugodtan folytak napjai.

A mondottakat szemtanúk hitelesen igazolják.

10. Az elmélkedés csöndjében.

Az édes Üdvözítőről több helyen olvassuk hogy: „Fölnyitá ajkát és szólott...“ E szavaknál mi sem bizonyítja jobban szent hallgatagságát. És mondhatunk-e szebb dicséretet a szeplőtelen Istenanyáról, mint, hogy: „Az igéket szívébe rejti vala.“ E legszentebb mintaképeknek hű utánzója volt tiszteletreméltó Katalin nővér. Isteni külde-

tésének legfényesebb bizonyítéka, hogy hűségesen közöl mindent, amire parancsot kap, de különben hallgat a sírig. Megérti, hogy ő csak eszköz, tehát nem szabad a Gondviselés terveit megelőznie. Az 1830. november 27-ki jelenés, melyről most szó lesz, bámulatra ragad mindenkit. Katalin nővér pedig hallgat, s gyóntatóján kívül senkivel sem értekezik. 1841-ben fölszólítást kap, hogy engedelmességből örökítse meg írásban küldetését, melyből az egész emberiségre annyi áldás, kegyelem, üdvösség áradt. Az egyszerű, alázatos nővér gyermek módjára szót fogad, leül és ír. Az érzés távolról jön, s mégis közel áll szívéhez, gondolatai rajszerűen követik egymást. Fönséges, nagy idők elevenednek meg lelki szemei előtt, s míg átitatják a jelent, belekapcsolódnak a jövőbe, hogy míg ember él a földön, vegye és olvassa, és tegyen róla, hogy egy betű se vesszen el, hanem teljesedjék a boldogságunkért aggódó szeplőtelen Istenanya minden óhaja.

„1841. augusztus 15. Ma Nagyboldogasszony ünnepét üljük. — Igy kezdi az 1830. november 27-i és legnagyobb jelenés leírását. — Ó megdicsőült édes Szűzanyám, hallgasd meg kegyesen imám. Világosíts meg, adj erőt és bátorságot, hogy a te nagyobb dicsőségedre cselekedjem. Lelkem

visszaszáll a múltba és megállapodik a soha nem felejthető pillanatoknál, hogy újra átélje azt az Advent első vasárnapját megelőző kegyelemteljes szombat-estét.

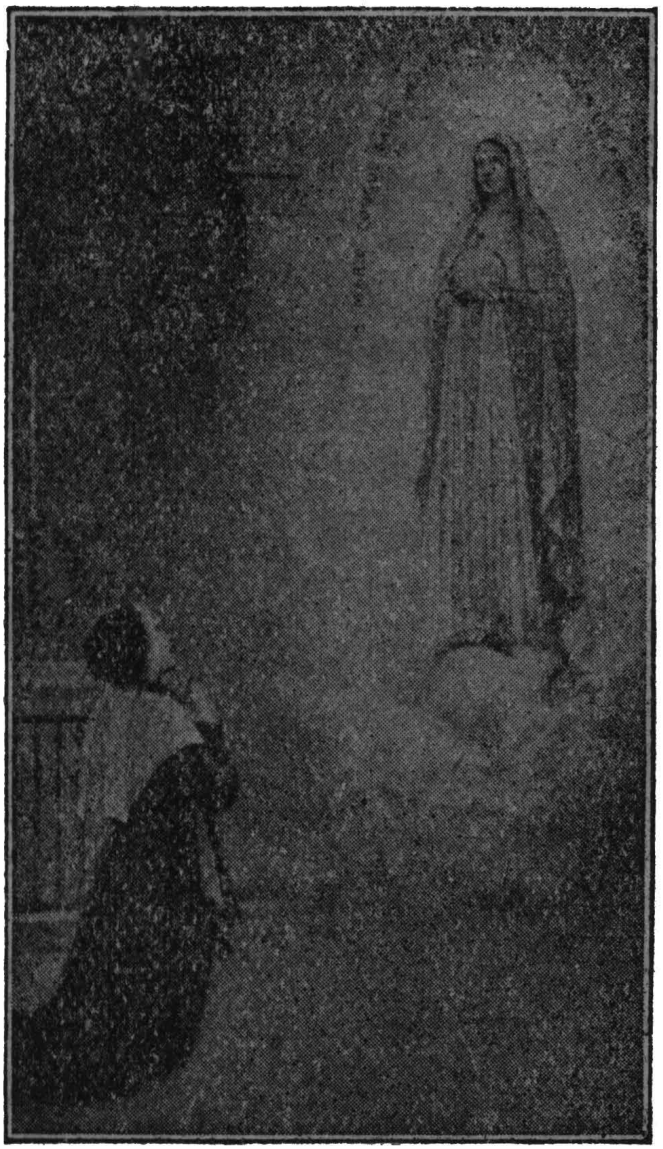
Hittem erősen, hogy mégegyszer meglátom a szent Szűzet, őt, aki legragyogóbb szépségében szép.

November 27-én este 1/2 6-kor, pár percre az elmélkedési pont olvasása után, a mély csöndben, a karzat felől, a kápolna baloldalán selyemruha suhogást hallottam. Föltekintvén, a szent Szűzet láttam magam előtt. Egy félgömbön állott; én legalább csak a felét láttam. Hófehér ruhája a hajnalpír rózsaszínében játszott. Fején csipkeszerű kis fejdísz volt, mely könnyedén simult hajára. E fölött hosszú fehér fátyol, mely egészen a földig ért, anélkül, hogy arcát elfödte volna.

Derékmagasságban egy kisebb golyót tartott mindkét kezével. Tekintete ég felé irányult, s míg a gömböt Istennek fölajánlotta, arca egyre ragyogóbb lett.

Lehetetlen volna elmondani, milyen elragadó szép volt. Ujjain ragyogóbbnál-ragyogóbb drágakövekkel kirakott gyűrük ékeskedtek. Ezekből olyan vakító fény lövelt, hogy a szent Szűz egész alakja fényárban úszott, annyira, hogy sem lábait,

sem ruháját nem lehetett többé megkülönböztetni. Minden újján három drágakő volt: az alsó leg-

nagyobb, a középső valamivel kisebb, a felső legkisebb. Fényük nagyságukkal növekedett.

Mialatt egészen elmerültem szemlélésében,

reám irányította tekintetét s így szólt: „*A gömb, melyet itt látsz, a világot ábrázolja... és külön-külön minden egyes személyt.*“

A ragyogó szépség és fény kimagyarázhatatlan benyomást keltett bennem. A szent Szűz folytatta:

„*A fénysugarak a kegyelmet jelzik, melyeket azokra árasztok, akik kérik.*“

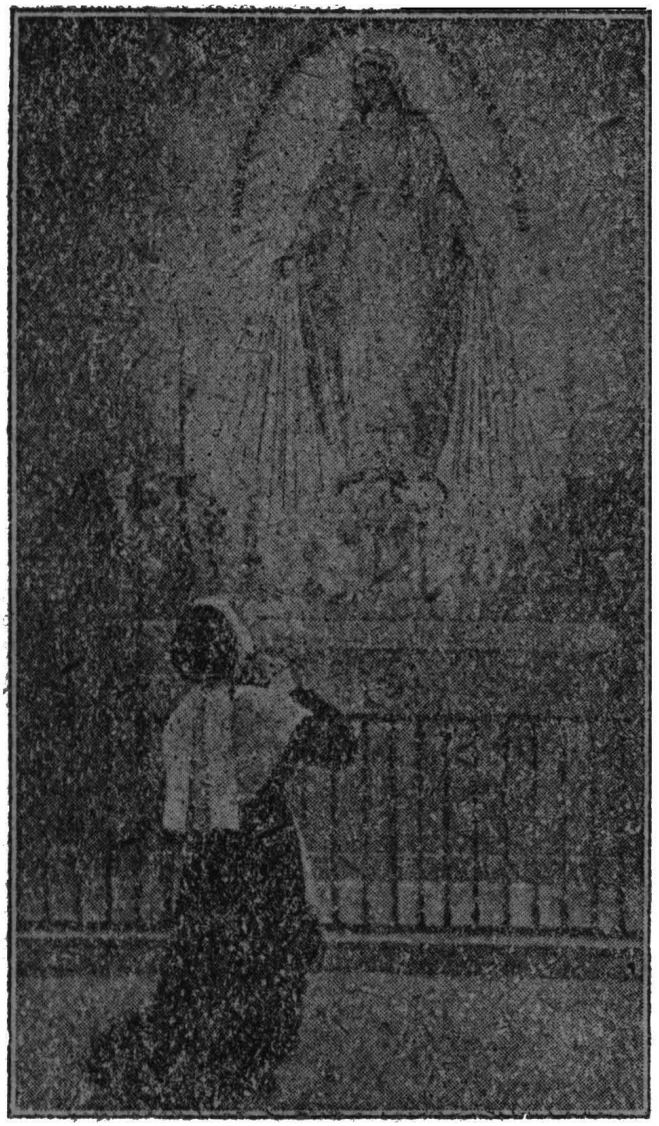
Megértettem, hogy irgalmas szíve örül, ha rajtunk segíthet. Szívesen osztja kegyelmét, ha hozzá folyamodunk.

E pillanatban a jelenés körül ovális keret képződött, amelyen félkör alakban, körülbelül kézmagasságtól kezdve, arany betűkkel írva e szavak ragyogtak: „Ó bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!“

Most ismét egy kis alakulás ment végbe a képen. A szent Szűz kezeiből eltünt a kis gömb és karjait könnyedén kitárva leeresztette, amint az éremképeken látható. A drágakövekkel kirakott gyűrűk itt is csodás varázsú fényt árasztottak lába zsámolyára: a földre.

„*Készíttess erre a mintára érmeket,* — hangzott ismét a szózat. — *Mindazok, akik nyakukon viselik, sok és nagy kegyelemben részesül-*

nek. Túláradó kegyelmet kapnak azok, akik bizalommal viselik.“

Erre megfordult a kép, s az érem hátlapja volt látható. Középütt egy nagy M betű, melynek szárai közé vízszintes irányban fölül befont ru-

dacskából egy kereszt emelkedett ki. A monogramm alatt két szívet láttam; egyiket töviskoszorú övezte, a másikat tőr járta át.

Föltűnt nekem, hogy a szent Szűz kezein némely drágakő nem lövel sugarat. Ezen fölötte elcsodálkoztam. Egy szózat ezt a körülményt is megmagyarázta nekem: „A fénytelen kövek azokat a kegyelmeket jelképezik, melyeket elfelejtenek kérni az emberek."

Mikor annak idején gyóntatómnak mindezt elmondtam, alig hallgatott meg, sőt szigorhoz nyúlt, s egyenesen megtiltotta, hogy e látomásoknak hitelt adjak. Mindent megtettem, hogy engedelmeskedjem, de nem tudtam kioltani lelkemből a látott és hallott dolgok emlékezetét. Egyetlen örömöm volt: újra és újra visszatérni a szent Szűz lábai elé. Hittem erősen, hogy ismét meglátom őt, a szeplőtelen Istenanyát. Reményemben nem csalatkoztam.

Ugyanez év december havában megismétlődött a novemberi jelenés, azzal a különbséggel,

hogy most a tabernákulum fölött, de kissé hátrább, mintegy lebegve láttam a szent Szűzet. Körülbelül 40 éves lehetett, középmagas. Feje körül egészen tisztán olvasható volt: Ó bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk. Újra láttam az érem hátlapját, és újra parancsot kaptam, hogy e mintára érmeket veressek."

Katalin nővér azzal fejezi be beszámolóját, hogy mintegy újabb elragadtatásban fölkiált: „Ó, milyen szép lesz, ha majd az egész világ visszhangozza: A szeplőtelen Szűz, mennynek és földnek királynője! Még a gyermekek is azt hangoztatják majd, hogy: „Ő külön-külön minden embernek Királynője."

Utóiratképen még hozzáteszi: „Már két év óta küzdök egy benső sugallattal. De most már nem bírom tovább. Föltárom önnek, Atyám, kérem, nagyon kérem, hallgasson meg. Teljesítse kérésem. Kérem, emeltessen azon a helyen, ahol a szent Szűz megjelent, egy oltárt. Még sohasem éreztem magam e kérésre úgy indíttatva, mint most. Atyám, minden búcsút megnyer hozzá, csak kérjen, kérjen mindent, amit akar, mindent meg fog kapni.. Hiszem, hogy ez az Isten dicsőségét és a szent Szűz tiszteletét előmozdítja és

új buzgóságot önt a szívekbe. A jó Istenre és szeplőtelen Szűzanyánkra kérem, tegye meg, de minél előbb, úgy, hogy advent első vasárnapját megelőző szombaton már készen legyen.

Százszor és ismételten kérem. Atyám, tegye meg, nyugtassa meg lelkiismeretemet. Úgy érzem, hogy Isten és a szent Szűz kérik ezt öntől. Könyörgöm, ne álljon ellen, eszközölje ki hozzá Főtisztelendő Atyánktól az engedélyt.

Jézus és Mária szent Szívében vagyok mindenkor alázatos és engedelmes leánya Labouré Katalin nővér, a sz. m. l. a sz. b. sz."

De térjünk vissza, és keressük föl szent Vince alázatos leányát rejtett magányában, s lássuk, hogyan teljesítette az égi missziót, mellyel a szeplőtelen Istenanya megbízta.

11. A csodás érem.
1830. — 1842.

A csodás érem története nem tartozik szigoruan véve Katalin nővér életleírásának keretébe, de mert Isten tiszteletreméltó szolgálója 12 éven át szoros kapcsolatban volt az érem készíttetésével és terjedésével, pótolhatatlan mulasztást követnénk el, ha elszigetelnők egymástól

azt a két történetet, mely szervileg összeforrott.

Különben is Katalin nővér főfeladata abban állt, hogy a szent Szűztől nyert parancshoz híven, az égi jelenés mintájára érmeket veressen, melyet hovatovább „csodás érem" jellegzetes elnevezéssel ruházott föl a nép bizalma és szeretete.

Katalin nővért szeminárium ideje végeztével a Párizsban levő Enghien-i menhelybe küldték elöljárói. A menhely a szeretet leányainak gondozása alatt állott, elaggott szegényeknek és üdülő betegeknek nyújtván otthont.

Mielőtt új rendeltetési helyére ment, Párizs

egyik nagy kórházában töltött kevés időt. Hogy, hogy nem, a nővérek neszét vették, hogy egy nővérnek égi látomásai voltak, és hogy Aladel atya van beavatva a titokba. Egy alkalommal Aladel atya meglátogatta a kórházat. Valósággal megrohanták a nővérek, és se vége, se hossza nem volt a kérdezősködésnek. Szegénynek gondot adott, hogy hogyan szabaduljon az ostrom alól anélkül, hogy se a titkot meg ne sértse, se pedig Katalin nővért zavarba ne hozza, aki szintén jelen volt. Lélekben a szent Szűzhöz folyamodott, s aztán egészen nyíltan elbeszélte a jelenést. Közben-közben meglepetve csodálta a nővér nyugodt viselkedését, aki legkevésbbé sem jött zavarba, sőt mintha személyén kívül állna a dolog, egészen fesztelenül maga is tett a tárgyra vonatkozó kérdéseket.

Enghienben a konyha tisztségét bízták rá. Mi sem lehetett volna megfelelőbb foglalkozás a rejtett életet szomjazó lelkének. Azonban minél jobban visszavonult az emberek szemei elől, lelke annál szabadabban emelkedett Istenhez. Csak egy vágya volt, hogy az érem a szűz Anya óhaja szerint minél hamarabb elkészüljön. Erősen meg volt győződve, hogy a mű, melyet Isten megkezdett, befejezésre jut; csupán arra törekedett, azért

fohászkodott, hogy saját részéről akadályt ne gördítsen Isten tervei elé.

Utolsó látomása alkalmával a szent Szűz azt mondta neki, hogy: *„Leányom, most már nem jövök többé, csak imáidban hallod szavamat.“* Úgy is lett. De a belső sugallat csak panaszt hallatott. A szent Szűz nem volt megelégedve, hogy az érem készítése annyi halasztást szenvedett. Katalin nővér is panaszkodott szelíden Aladel atyára: „Édes jó Anyám, te látod, hogy nem hisz nekem.“ „Légy nyugodt, — felelt a benső hang, — eljön az idő, midőn megteszi, amit kívánok. Az én szolgám ő és fél engem megszomorítani.“

Aladel atya végre fölismerte Isten akaratát, s az 1832. év elején elhatározta, hogy többé nem áll ellen a nővér óhajának, jobban mondva a szent Szűz parancsának. Párizs érsekével, Quélen Jacinth Lajossal, közölte tehát Katalin nővér látomásait. Az érsek hit és erkölcs dolgában semmi kifogást sem talált az érem készíttetése ellen. Mint mondá, ez nemcsak hogy nem ütközik az Egyház hitébe, hanem ellenkezőleg, alkalmas eszköz a szent Szűz tiszteletének terjesztésére. Ő maga is óhajt egy ilyen érmet, mihelyst elkészül.

Közben azonban kitört a kolera járvány, s annyira igénybe vette Aladel atya idejét, hogy csak

ez év júniusában sikerült tervét keresztül vinni, mikor is végre elkészültek az első érmek. Elképzelhető, milyen nagy áhítattal fogadta Katalin nővér az első érmet. Meghatottságában csak annyit mondott: „Terjeszteni kell!"

Az érem első terjesztője maga Quélen érsek volt. De Malines egykori püspöke, De Pradt ökegyelmessége, halálos ágyán feküdt. Quélen érsek megdöbbenve értesült a hírről, annyival is inkább, mivel a püspököt éppen nem megfelelő lelkiállapotban érte a súlyos betegség. Ő ugyanis föllázadva az Egyház ellen, megtagadta az engedelmességet, és saját téves elveihez hosszú időn át konokul ragaszkodott. Az érsek elhatározta, hogy meglátogatja. Magával vitt egy csodásérmet és a szeplőtelen Istenanya pártfogásába ajánlotta ügyét. A haldokló azonban megátalkodottan elutasította a magas látogatót. Az érsek nem tehetett egyebet, mint hogy távozott, de lélekben annál nagyobb bizalommal ismételgette a fohászt: „Ó bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk."

Alig hagyta el a halállal vívódó beteg házát, ez utóbbin föltűnő izgalom vett erőt. Kérte, majd könyörgőre fogta a szót, hogy hívják vissza az érsek urat. A kegyelem órája ütött. Belátta és

keservesen megsiratta tévedéseit, kibékült isteni Mesterével, és épületes halállal fejezte be földi életét.

Ez a megtérés volt a szent Szűznek az érem által művelt első csodája. Az elsőt követte a második, ... századik, ... ezredik... Úgy hogy mihamar megszámlálhatatlan volt a csodálatos megtérések és gyógyulások száma.

Pár hónap lefolyása alatt különböző gyárak milliószámra verték a kegyelemnek ezt a csodás eszközét, s mégis alig lehetett kielégíteni mindazokat, akik utána vágytak. Újjongó örömmel fogadták közelben éppen úgy, mint a legtávolabbi országokban. Rómában a különböző egyházi társulatok versenyezve terjesztették. Maga XVI. Gergely pápa is nagy tiszteletben tartotta, feszületének lábaihoz helyezte, hogy tekintete állandóan reá tapadjon. Rang, nem és kor különbség nélkül mindenki vágyott utána.

Csakhamar szükségessé vált az éremre vonatkozó adatokat összegyűjteni és írásba foglalni. A szeretet leányainak egyik lelkivezetője, Le Guillou atya, De Quélen érsek megbízásából 1834-ben kiadta az első írott közleményt az éremről. Ugyanez év szeptemberében Aladel atya is írt egy érem-könyvet, melynek 10,000 példányra

terjedő első kiadása nyomban elfogyott. Az októberi, második kiadásnak 15,500 példánya; a decemberi, harmadik kiadásnak 37,600 példánya is hihetetlen gyorsan közkézre került. 1835-ben egyik kiadás a másikat érte. 100,000-nél több példány fogyott el. Ezek a tekintélyes számok sokat mondanak, főleg ha meggondoljuk, hogy az iskolázottság akkortájt még igen kezdetleges volt és a kiállott viharok okozta hitközöny napról-napra növekedett.

Az érem terjedése olyan arányokat öltött, s az általa művelt csodák oly föltűnően szaporodtak, hogy az Egyház is elérkezettnek látta az időt, hogy az érem ügyét hivatalosan felülvizsgálja, jóváhagyja, és a csodák hitelességét elismerje.

De Quélen, Párizs érseke, megindította tehát a vizsgálatot. 1836. február 16-tól július 13-ig tizenkilenc ülést tartottak Quentin Péter kanonok, püspöki helynök elnöklete alatt. A Párizsban történt legföltűnőbb csodák közül kilencet felülvizsgáltak és hitelesnek nyilvánítottak.

A három első ülés kizárólag Katalin nővérre vonatkozott. Nem lesz érdektelen, ha az első ülés jegyzőkönyvének egy kis töredékét idézzük:

Elnök: Őrizte-e a nővér a titkot úgy, hogy

akár az általános főnöknőnek, akár valamely más nővérnek tudomása volna arról, hogy ő, t. i. Labouré Katalin nővér az, kinek e látomásai voltak?

Aladel úr: Az egész társulatban senki sem ismeri az illető nővér nevét. Katalin nővér nemcsak hogy nem szólott erről senkinek sem, de semmitől sem fél jobban, mintha a gyanú esetleg őreá esnék.

Elnök: Tudja ön, hogy mi okból akar a nővér ismeretlenül maradni?

Aladel úr: Sohasem vettem más okot észre, mint alázatosságát.

Elnök: Hiszi ön, hogy a nővér legyőzhetetlen idegenkedést érez attól, hogy személyesen adjon fölvilágosítást az egyházi hatóság előtt az érem keletkezéséről?

Aladel úr: Már föl lett erre szólítva, de határozottan ellenkezett.

Ezen, és az ülések folyamata alatt fölmerült sok más tény mind a szeplőtelen Szűz kiválasztott kegyencének mélységes alázatossága és elragadó egyszerűsége mellett tanuskodik.

Hogy mennyi gonddal és a legapróbb részletekre kiterjedő pontossággal folytak le az ülések, arról hű képet nyújtanak a fölvett jegyzőkönyvek.

Jelen esetben, helyszűke miatt, csupán a véghatározat szószerinti közlésére szorítkozunk.

Az elnök az ülések határozatát következő pontokban foglalta össze:

„Labouré Katalin nővér látomásait vizsgálat alá véve fölmerült a kérdés, hogy lehet-e azoknak hitelt adni. Abban állapodtunk meg hogy minden kétség ki van zárva; az sem álom, sem képzelődés nem lehetett. Megállapítottuk azt is, hogy Labouré Katalint ez irányú vallomásaiban sem hiúság, sem önszeretet, sem tiszteletvágy nem vezérli és hogy e vallomások minden anyagi érdektől mentek. Mindezt eléggé bizonyítja az a tény is, hogy a látomásokra méltatott nővér ezután is tökéletes visszavonultságban, ismeretlenül óhajt maradni. Az érem által művelt csodák megvizsgáltatván, annak természetfölötti eredetét bizonyítják. A sok csoda, melyhez az érem által jutnak a hívek, valamint az érem rendkívül gyors terjedése is a jelenés valódisága mellett tanuskodik s az érem minél nagyobb mérvű terjesztésére buzdít."

De Quélen érsek élénk érdeklődéssel figyelte az ügy lebonyolítását. E kiváló nagy férfiú különben is lelkes apostola volt a szeplőtelen fogantatás hitcikkelyének. Nem csoda tehát, ha

szívéhez nőtt a csodás-érem tisztelete is. 1836. december 15-én, a Lorettói Boldogasszonyról nevezett plébániatemplom fölszentelése alkalmával, lelke egész hevével buzdította a híveket, hogy e templomban tiszteljék nagyon a Szeplőtelen Fogantatást és viseljék bizodalommal a pár év óta ismertté vált csodásérmet, minél többször ismételgetve a fohászt: „Ó bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!"

Az 1837. augusztus 22-én megjelent L' Ami de la Religion" — „A Vallás Barátja" című folyóiratban ezeket olvassuk:

„Szent Gyárfás templomában, augusztus 14-én, egy kedves Mária-kép leleplezési ünnepélye folyt le. A kép a közismert csodásérmen föltűntetett jelenés mintájára készült. A festmény részleteinek ellenőrzését az a pap vállalta magára, aki az érem-jelenések részleteit tüzetesen ismeri. Az érmet, az érsek úr Őeminenciája külön főpásztori körlevélben, meleg hangon ajánlja a hívek áhítatos tiszteletébe..."

A következő évben De Quélen érsek azzal a kéréssel fordult XVI. Gergely pápához, hogy a szeplőtelen Istenanya mindig fokozódó tisztelete még nagyobbmérvű terjedésének érdekében, —

tekintettel ezen ájtatos tisztelet bőséges gyümölcseire, melyek különösen a csodálatos megtérések és gyógyulások terén mutatkoznak, — a pápa őszentsége legkegyelmesebben engedélyezze a következő kiváltságokat:

1. Advent második vasárnapjára a Szeplőtelen Fogantatás tiszteletére nyilvános ünnepet.

2. A szűz Anya prefációjába ezen szavak beillesztését: Et te in conceptione Immaculata.

3. Erre az ünnepre örök időkre teljes búcsút.

A pápa Őszentsége, 1838. december 7-én kelt rendeletében, az érseknek a párizsi egyházmegyére vonatkozó mindhárom kérését teljesítette.

Quélen érsek azonban még ennél sem állapodott meg. 1839. január 1-én körlevelet bocsátott ki, mely nem egyéb, mint a Szeplőtelen Fogantatás tiszteletére készített gyönyörű emlékmű, fönséges szép magyarázata az: „Ó bűn nélkül fogantatott . . .“ fohászimának.

A főpásztor, akit az Úr még ugyanazon évben magához szólított, így kezdi körlevelét: „Kedves Testvéreim! Nem várjuk be e kegyelemteljes évnek végét, hogy a nagy kegyelmet közöljük, melyet a Római Szentszéktől nyertünk.“

Erre valóságos győzelmi ének következik: „Mária szeplő nélkül fogantatott! Ez a csalhatat-

lan Egyház tanítása. Mária szeplő nélkül fogantatott; ezt a tant megvédeni és megvallani a párizsi egyházmegyének föladata. Mária szeplő nélkül fogantatott; ez a fohász hangzik mindenütt, ahol lelki-testi kegyelemért, oltalomért, gyógyulásért, megtéréseért esedeznek. Ez a felírás díszeleg a városok kapuin, a házak ajtaján. Ezzel a fohásszal keretezett képet találunk a betegek ágyain, a haldoklók mellén. Ez a szent hitünk mély gyökeret vert, különösen az alig múlt időkben, s ágait csodálatos módon kiterjesztette az egész földkerekségre. Áhítatunk és tiszteletünk a szeplőtelen Istenanya közbenjárására nyert kegyelmekben leli magyarázatát..."

Az érseki pásztorlevél bámulatos szép imával végződik, melyet a szent Szűzre vonatkozó bibliai előképekből, az angyali üdvözletből, és az Istenanya szeplőtelen fogantatásának hitéből állított össze még boldog De Marillac Lujza, a szeretet leányai társulatának társalapítónője:

„O Mária, aki kezdettől fogva bírod a bölcseség ajándékát; te termékeny felhő, mindig fényes, soha sötét; te új Éva, aki szétzúztad a pokoli őskígyó fejét; te bátor Judith; Jeruzsálem dicsősége, Izrael öröme, néped ékessége; szeretetreméltó Eszter; kivétel a közös átok alól, mely

Ádámnak minden nemzetségét éri. Telve kegyelemmel, áldott az asszonyok között, ó bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk! Ó legtisztább Szűz, szűzi tisztaságod, szeplőtelen fogantatásod által nyerd ki nekünk a szív és test tisztaságát, az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen."

Kevéssel e körlevél után, De Quélen érsek levelet kapott Cienfuegos Xav. Ferenctől, Sevilla biboros érsekétől, melyben a bibornok elragadtatással beszél Quélen érsek gyönyörű körleveléről és fölkéri őt, járna közbe a római Szentszéknél egy újabb kegyelem elnyerése érdekében. Tudniillik engedné meg a Szentszék, hogy a Lorettói litániához hozzácsatolhassák a fohászt: „Szeplőtelenül fogantatott Királyné, könyörögj érettünk!"

Levelében kifejti továbbá, hogy ezt a kérést teljesen összeegyeztethetőnek tartja De Quélen nézeteivel, valamint az isteni Gondviselés szándékaival, melyet a csodásérem útján kinyilatkoztatott. Irja továbbá, hogy De Quélen érseknek a csodáséremre vonatkozó eljárását annyira helyénvalónak ítéli, hogy e tárgyban nincs hozzá szólása. Bizton reményli, hogy az érsek határozata, a hívek óhajának megfelelőleg, elő-

mozdítja a szeplőtelen Istenanya tiszteletét.

De Quélen érsek nyomban megtette a lépéseket a Szentséges Atyánál, és már az 1839. június 24-i körlevél azt az örömöt hirdette hiveinek, hogy Krisztus földi helytartója a lorettói litániához kapcsolta a fohászt: „Eredeti bűn nélkül fogantatott Királyné, könyörögj érettünk!"

Ezalatt a csodásérmet ismertető könyvecske hetedik kiadását érte. 123,000 példány forgott kézen, leszámítva az olasz, angol, spanyol, német, flamand, görög és kínai nyelvű fordításokat.

Az érem ügyének felülvizsgálása azonban az elnök betegsége folytán halasztást szenvedett. Mikor pedig az ügy már oda fejlődött, hogy csak az érsek végérvényes ítélete és jóváhagyása hiányzott, a nemeslelkű, buzgó főpapot 1839 december 31-én az Úr magához szólította. A szeretett főpásztor, az érem lánglelkű apostola, 1839 augusztus 15-én halálosan megbetegedett. Még november 21-én összeszedvén minden erejét körlevélben előkészítette híveit a Szeplőtelen Fogantatás közelgő új nagy ünnepére. A csodásérmen föltűntetett jelenés mintájára bronzba öntette az Istenanya képét és külön trónust emeltetett neki a Notre-Dame templomban. A szobrot a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén és annak nyolcada alatt

körmenetben körülhordoztatta, mely szokást a szent Szűz minden nagyobb ünnepén máig is megtartják.

Szent Szilveszter napján, a szeplőtelen Szűz megosztotta hű szolgájával égi dicsőségét, hogy most már nem ércbe öntve, hanem teljes menynyei szépségében, fönségében, ragyogásában szemlélhesse őt magát örökkön örökké.

Bár a vizsgálóbizottság határozatára már nem adhatta meg jóváhagyását, mindazáltal az éremre vonatkozó véleménye nem szenvedhet kétséget. Utolsó leheletéig nyíltan vallotta hitét és bizalmát a csodás éremhez.

De Quélen érsek saját szemével óhajtotta látni Katalin nővért, de Aladel atya azzal mentegetődzött, hogy a nővér ismeretlenül óhajt maradni. „Az nem tesz semmit, — válaszolt az érsek. — Vegyen föl egy fátyolt és úgy beszéljen velem.“ De mert Aladel atya ezt az eshetőséget is kizárt dolognak tartotta, az érsek föladta óhaját és meghalt anélkül, hogy egyszer is találkozott volna Katalin nővérrel,

Az 1830-i jelenésekről széltében-hosszában beszéltek, a Csodásérem közkézen forgott a nélkül, hogy valaki is sejtette a szeplőtelen Szűz kiválasztott kegyencének nevét. A francia püspö-

ki kar Rómával kapcsolatban tevékeny mozgalmat indított az ügy érdekében, és ő, akit pedig a történtek olyan közelről érdekeltek visszavonult s örült, hogy teljesen ismeretlen maradhat. Még nővértársai közül is csak a szenvedés iránti szeretetével és mindinkább fokozódó buzgóságával tűnt ki.

1841 végén egy előkelő orosz hölgy Narischkin Natália, utazásai közben Párizs nevezetességeit is megtekintette. A többi között a szeretet leányainak anyaházába (Rue du Bac 140) is ellátogatott. A szeplőtelen Szűz mennyei látogatása óta kegyhellyé vált templomban időzvén, érdeklődéssel hallgatta az ott lefolyt események elbeszélését. Azonban hiába igyekezett megtudni az illető nővér nevét, erről senki sem nyujhatott fölvilágosítást mivel mindenki előtt titok volt. A görögkeleti szakadárok hitét követő hölgyet annyira meghatotta ekkora alázatosság és visszavonultság, hogy bővebben óhajtott megismerkedni azzal a vallással, mely ilyen hősöket nevel. Most értette meg a maga teljes szépségében, mit jelent ez a fogalom: alázatosság.

Narischkin Natália nem állott ellen a kegyelem szavának. Szakított téves hitével, az egyedül üdvözítő Egyház gyermekévé lett, s belépett a

Szeretet Leányainak társulatába. E nap az igazi boldogság kezdetét jelentette számára.

Katalin nővér elrejtett életmódján ez az esemény sem változtatott semmit. Maradt, aki volt: virág, melynek illata távol országokba elhat anélkül, hogy valaki tövére akadna.

1842. januárjában még föltűnőbb csoda irányította a hívek figyelmét a Csodásérem és Katalin nővér felé. Egy 28 éves előkelő zsidó férfiú, Ratisbonne Alfonz, nősülni szándékozván, előbb egy utazást tervezett Keletre. Utiprogrammjába Rómát is bevette. Már jó néhány napot időzött ott, mikor egyik Mária-tisztelő katolikus barátjától udvariasságból elfogadott egy Csodásérmet. Egyben igéretet tett, hogy azt állandóan nyakán viseli és leírja szent Bernát híres imáját, az „Emlékezzél-t."

Január 20-án, csütörtöki napon, betévedt a szent András „dele Frate" templomocskába. Délfelé járt az idő. „Alig töltöttem pár pillanatot a templomban, — beszéli ő maga, — kimagyarázhatatlan izgalom és nyugtalanság fogott el. Egyszer csak az egész épület mintegy eltűnt fölöttem s az egész fény egyik oldalkápolnára verődött vissza. Az oltár fölött, a fénycsomó középpontjában megpillantottam a szeplőtelen Istenanyát.

Fönséges volt, sugárzó és kegyes, úgy, amint az érmemen látható. Egy ellenállhatatlan vonzóerő közeledni késztetett. A szent Szűz intett, hogy térdeljek le. Megtettem. „Jól van így!" — hallottam bensőmben a szózatot. A szent Szűz nem szólt semmit, de én mindent megértettem."

Hogy mi ment végbe e pár pillanat alatt Ratisbonne lelkében, azt hiába kutatnók. Annyi bizonyos, hogy a damaszkusi út csodája megismétlődött. „Ki vagy, Uram?" — kérdezte ő is, s a feleletre nem kellett várakoznia, mert lelkén szétömlött az egyedül üdvözítő hitnek fénye.

A lefolyt események hatása alatt szinte kitántorgott a templomból és egyenesen Roothán atyához, Jézus Társaságának általános főnökéhez tartott. A tiszteletreméltó pap így számol be a nevezetes látogatásról:

„Ratisbonne-t először láttam életemben. Egész viselkedése nagy izgatottságot árult el. Mellén a csodásérmet viselte. Meglepődésemet igyekeztem eltitkolni, miközben behatóan figyeltem őt. Néhány elejtett, szaggatott szavából tisztán kivettem, hogy itt nem köznapi dologról van szó. „Egy félórával ezelőtt, — mondá, — ócsároltam Jézus Krisztus hitét, és most...?!" — Majd ismét: „Most már értem, miért láttam a mult éjjel

szüntelen, bármint igyekeztem gondolataimat más irányba terelni, egy különös alaku, fekete keresztet Krisztus alákja nélkül."

Majd az érem hátlapjára esett tekintete. Rögtön ráismert a látott keresztre. „Hisz ez ugyanaz,— mondá, — csak jóval kisebb!"

A csoda híre villámgyorsan terjedt Rómában. Mindenki kérdezte, és mindenki mondta a kevés töredéket, amit a dologról megtudott. A legbuzgóbb érdeklődő, Chlapouski generális, nem nyugodott, míg személyesen nem találkozott a csodálatosan megtérttel. Ostromolni kezdte kérdéseivel: „Uram, mondja csak, igazán látta a szent Szűz képét? — Szóljon, beszéljen, hogy történt?"

„Képét? — szakította félbe Ratisbonne, — én nem csupán a képét láttam, hanem őt magát, valóságban, személyesen, úgy, amint önt most itt magam előtt látom."

Nyolc napra rá Ratisbonne Alfonz megkeresztelkedett.

Csodálatos megtérésének ügyét a római Szentszék hivatalos vizsgálat alá vette, s 1842. június 3-án következő dekrétumot adta ki:

„Őeminenciája, főtisztelendő Patrizi bíboros érsek, pápai általános helynök, igazolja, hogy a csoda, melyet a jóságos Isten a szeplőtelen Isten-

anya közbenjárására Ratisbonne Mária Alfonznak a zsidó hitről való hirtelen és tökéletes megtérése által mívelt, igaz esemény, valóban megtörtént. Isten nagyobb dicsőségének és a szeplőtelen, szent Szűz tiszteletének előmozdítása céljából Őeminenciája megengedi, hogy e nagy csoda írásban közöltessék, és az igazság jogerejével bírjon."

Főképen erre a dekrétumra támaszkodva, a Szertartások Kongregációja 1894. július 23-án külön ünnepet engedélyezett a Csodásérmű szeplőtelen Istenanya tiszteletére, mint ahogy már régebb idő óta külön ünnepe van a szent olvasónak és a kármelhegyi skapulárénak. A Csodásérem ünnepét évenkint november 27-én üljük.

A Csodásérem most már föltartóztathatatlanul terjedt az egész világon. Isten szent Vince két lelki családját: a Misszióspapok és a Szeretet Leányai társulatát szemelte ki, hogy ennek az áhítatnak apostolai legyenek. Tiszteletreméltó Labouré Katalin nővér elsőnek vette ki részét az apostolkodásból.

12. „Túláradó kegyelmet adok mindazoknak, akik az érmet bizalommal viselik."

(1830. november 27-i jelenés.)

Amit a szent Szűz megigért, azt királyilag be is váltja. Napjainkban is megszámlálhatatlan a gyógyulás, megtérés, lelki-testi segítség, melyet Isten a Csodásérem által mível. A kórágyak, gyóntatószékek, s a sok fölszárított könny lehetnek csak tanúi, mire képes a szent Szűz anyaszíve azokkal szemben, akik bizalommal hozzá folyamodnak. A sok millió eset közül lássunk néhányat.

Az isteni kegyelem csodája.

Nagyváradon történt. Súlyos betegen feküdt egy 27-28 éves fiatal mérnök. Ez a szegény ember annyiban volt katholikus, hogy kath. pap keresztelte, és kis fiú korában első szent áldozásnál volt. Már gyermekkorában gyűlölni kezdett mindent, ami vallás, hit és istenes dolog. Rossz barátok és rossz könyvek odavitték, hogy ez a gyűlölete folyton nőtt; minél magasabb iskolába került, annál istentelenebb, vallás-és papgyűlö-

lőbb lett. A Szeretet Leányainak egyik intézetéből küldött ápoló nővér szolgálatait elfogadta, de kijelentette, hogy vegye tudomásul, előtte még csak Isten nevét se merje kiejteni, annál kevésbbé imádkozni, vagy bármily istenes dolgot csak említeni is, mert ő nem hisz semmit; az Úr Jézusban nem hisz; az ember a majomtól származik, s épen azért a halállal férfiasan meg kell küzdeni, mert azzal vége mindennek; örök élet nincs, túlvilág nincs, a gyónást a papok találták ki, szentségi Jézus nem létezik. Kijelentette végső akarataképen azt is, hogy ha meghal, ne merjenek a halottas háznál semmi néven nevezendő feketét alkalmazni, feszületet, gyertyát a koporsóhoz tenni, kezeit ne merjék összekulcsolni, hanem kétoldalt mellette helyezzék el; halálos ágyához pap ne közeledjék; a temetőben kereszt ne jelölje sírját.

Édesanyja igen jámbor asszony, mostoha atyja katonatiszt, a Mária-kongregáció tagja, naponkinti áldozó. Mindennek dacára szüleivel szemben épúgy viselkedett, mint a jó Istennel. Mindjárt mikor az ápoló nővér a házhoz jött, és a kijelentést kapta, hogy még imádkoznia sem szabad előtte, az mégis megkísérelte fölajánlani neki az érmecskét, amit azonban visszautasított az-

zal a megjegyzéssel, hogy őt ilyesmivel ne zaklassa, ne zavarja. Később egyszer csak távolról említett valamely jámbor dolgot, mire ez annyira fölindult, hogy azt mondta: „Ha apostol akar lenni, távozzék!"

Nem maradt más hátra, mint az érmet a matrác közé tenni és a szegény lélek megtéréséért imádkozni.

A betegség folyton súlyosbodott. A beteg minden tekintetben megközelíthetetlen maradt. Papot világért sem engedett be magához. Egy alkalommal az ápoló-nővér valami vallási dologról beszélgetett a beteg édesanyjával a mellék-szobában. Ezt ő megsejtette és pokoli dühbe jött. Aznap este minden igaz ok nélkül dühösen újból felhozta öngyilkossági szándékát, melyet egész betegsége alatt mindig tervezgetett, és mert az ápoló-nővér szeretetteljes ellenvetést mert tenni, azonnal elkergette a háztól. Saját édesanyját is kikergette. Szegény ápoló-nővér sírva ment haza; nem maradhatott tovább a szeme előtt.

Ez az eset mindenkire igen lesújtólag hatott, azonban bizalmukat nem veszítették el. Ellenkezőleg, erősen hitték, hogy a közelgő november 27-én, a Csodásérem ünnepén, feltétlenül segít a Szűzanya.

Erre az intézet főnöknője azt határozta, hogy az elkergetett nővér mindaddig otthon marad, míg vagy levélileg, vagy személyesen nem kérik újból segítségét. Másnap az édesanya maga jött kérni. A főnöknő azzal a kikötéssel ígérte meg újból az ápolót, ha az anya segít, hogy pap juthasson a beteghez, nem törődve azzal, hogy elutasítja-e, vagy sem. Az anya megigérte. Az ápoló nővér tehát újból elfoglalta helyét. A beteg szépen fogadta és bocsánatot kért. A remény ismét fokozódott mindenkiben; azonban annál keserűbben csalódtak.

November 27-én a plébános úr elhatározta, hogy káplánját, a beteg barátját, elküldi hozzá, még pedig a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Hiába figyelmeztette az ápoló nővér, hogy ne tegyék ki magukat annak, hogy a szentségi Jézust elutasítja, a ft. urakban olyan nagy volt a bizalom, hogy ezen a napon kell a megtérésnek megtörténnie, hogy szándékuktól nem tértek el. Azt mondták, hogy az még nem esett meg velök, hogy a szentségi Jézust visszahozták volna. A látogatás megtörtént. Az ötnegyed óráig tartó beszélgetés és vitatkozás eredménye az lett, hogy a beteg egyenesen kijelentette, hogy ő nem hisz mást, csak egy Istent; az Oltáriszentségben és az Úr Jézus-

ban nem hisz, a gyónást a papok találták ki, az embernek a halállal férfiasan meg kell küzdeni, mert azzal vége mindennek; túlvilág nincs, azt csak senki sem kívánhatja, hogy ő a titkait egy halandónak feltárja, őt többé ne zaklassa, s kimélje meg látogatásától. A pap fájó szívvel távozott, vissza vitte az elutasított szentségi Jézust. Távozása előtt még megjegyezte: „Azonban, ha úgy érezné, hogy szüksége van reám, csak izenjen értem, mert magamtól többé nem jövök."

Az ünnep délutánján, mikor ugyanis a Csodásérmet ezer és ezerszámra osztják ki a szeretet leányainak kápolnáiban, a sok között, kik kezeiket nyújtották az érem után, ott volt egy katonatiszt is, a beteg mostoha-atyja.

A főnöknő egy ezüst érmet adott át az ápoló nővérnek, azzal az utasítással, kérje meg a beteget, fogadja el az ő kedvéért, s viselje nyakán, ez neki nem kerül semmibe, ő meg nagyon kéri, teljesítse kérését. A kegyelem órája ütött. A beteg elfogadta az érmet s azt mondta: „Hogy jutok én ahhoz, hogy a t. főnöknő reám gondol?" Két nagy könnycsepp gördült végig arcán. Másnap az ápoló-nővér kérte, hogy imádkozhassa azt az imát, mely az érmen van: Ó, bűn nélkül... Neki nem kell vele imádkoznia, csak hallgassa.

Az engedélyt be sem várva, az ápoló-nővér letérdelt és imádkozott. A válasz újabb két nagy könnycsepp volt. Aznap este újból, s másnap reggel ismét hangosan imádkozott a nővér. Kis vártatva a beteg újjával magához intette őt, és azt súgta neki, hogy izenjen a ft. úrért (barátjáért) és kéresse, hogy jöjjön el hozzá. „Miért óhajtja, mérnök úr, talán vitatkozni akar vele? „Nem, gyónni akarok!" Délután öt órára tűzték ki a látogatást. Egy óra hosszáig tartó, bánatteljes szent gyónás után kibékült Istennel és nagyon boldog volt.

Alig távozott a pap, így szólt a beteg: „Kedves nővér, imádkozza el hangosan azt a szép kis imát, én nem tudom kívülről!" Majd ismét: „Írja le nekem azt a szép kis imát, hogy sokszor imádkozhassam magamban." Azóta napközben sokszor vette reszkető kezébe azt a papirkát és bár alig bírta tartani, mert olyan volt, mint egy csontváz, megtört hangjával áhítattal imádkozta 3-szor egymásután: „Ó, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!"

Az édesanyját a sok csapás idegessé tette. Ha itt-ott hevesebb mozdulatot tett, vagy sírni kezdett, a beteg kérte a nővért: „Kedves nővér, küldje ki édes anyámat, mert én azt is meggyón-

tam, hogy türelmetlen voltam, ez az idegeskedés pedig engem igen izgat." A nővéreknek azt üzente, hogy imádkozzanak a jó halál kegyelméért. Majd ismét hivatta a ft. urat, újra meggyónt, megáldozott, s fölvette az utolsó kenetet. Ő, ki valamikor azt mondta: „Ha apostol akar lenni, távozzék!" — most maga lett apostollá. Testvérbátyjának azt izente, hogy térjen Istenhez és gondoskodjék róla, hogy gyermekeit istenesen nevelje, nehogy nélkülözzék azt a boldog állapotot, melyben ő mindez ideig szűkölködött, mert csak most érzi, hogy mi a hit és mi annak a gyümölcse.

Mikor december 9-én este a szentségeket fölvette, két teljes órán át egészen el volt merülve boldogságában. Semmit sem vett észre, ami körülötte történt, még azt sem hallotta, hogy az édesanyja azt mondta: most 30 csepp morfiumot adunk be. Csak akkor jött magához, mikor már le is nyelte, mire fájdalmasan fölsóhajtott: „Istenem, Istenem, mi történt velem? Édes anyuskám, miért tetted ezt, miért zavartatok meg engem boldogságomban?" De azután attól félt, hogy ezen kifakadásával édesanyját megbántotta, s rögtön bocsánatot kért. Erre fölnézett a Szűzanya képére és így imádkozott: „Édes jó Szűzanyám, bocsáss meg!" Kész volt minden áldozatra, csak-

hogy semmi bűnt el ne kövessen, vétkezni semmi szín alatt sem akart többé.

Megtérése óta reggel, délben, este mindig ő maga figyelmeztette a nővért, hogy imádkozzanak. Az ápoló-nővér szégyelte a dolgot, s föltette magában: vigyázni fog, hogy megelőzze. Azonban bármint igyekezett, ez sohasem sikerült neki. Ha valamivel rosszabbul érezte magát, mindjárt belekapaszkodott a nővérbe és húzta le, hogy imádkozzék.

A nagyatyát, — 83 éves öreg úr, — annyira meghatotta unokája hitének ily megnyilatkozása, hogy visszatervén szobájába, első szava volt: „Meggyónok!" — 83 éves volt, de nem merték előtte a szent gyónást említeni, bár esküvője óta nem gyónt. A már említett testvérbátyja ezen kijelentéssel távozott betegágyától: „Katholikus leszek!" Nagynénje, férjestől, mindjárt a beteg látogatása után azzal az elhatározással lépett ki a szobából, hogy mindketten meggyónnak, miután ezt tenni éveken át elmulasztották. Így lett az áldott Szűzanya kegyelméből a beteg maga is apostol. Csodásérmű Szűzanyánk ez alkalommal is megmutatta nagy hatalmát.

December 10-én egész nap imádkozott. 11-én, végső perceit közeledni érezvén, állandóan

sóhajtozott: „Szerelmes, édes Jézusom, irgálmazz nekem!“ — „Bocsáss meg nekem!“ — „Víg kedélyű voltam, be sokszor vétettem!“ — „Édes jó Szűzanyám, tebenned helyezem minden hitemet, segíts meg!“ — „Kedves nővér, mit adjak önnek emlékbe, hogy hálájam meg azt a sok jót, amit velem tett?“ — „Mérnök úr, nagyon sok emléket ad nekem épületes viselkedésével. Kérem, imádkozzék érfem a mennyországban.“ — „Imádkozni fogok ott a szép mennyországban, kérni fogom az édes Jézust, engedje meg, hogy lábaihoz borulhassak.“ — Máskor: „Én előre megyek és ott várom majd önt, kedves nővér, és a ft. urat.“ A feszületet görcsösen szorította szívére és ajkára, minduntalan megcsókolta és reszkető kezével folyton keresztet vetett magára, miközben imádkozott: „Szerelmes, édes Jézusom, bocsáss meg!“ „Ó, bűn nélkül...“

Halála pillanatáig eszméleténél volt, folytonosan imádkozott. A nővér megkezdte a hit, remény, szeretet, bánat... felindítását, s ő azonnal folytatta. Fél 9-kor reggel csendesen meghalt; ajkai utoljára is imára nyíltak.

Csodás gyógyulás.

„1914-ben, júniusban, súlyos beteget szállítottak

be kórházunkba. Négy gyermeke volt. Körülbelül harminc éves lehetett. A lábát egész hosszában összeroncsolta egy kocsi. A szerencsétlenség mezőn történt, és még hozzá este, úgy, hogy csak későn jutott segítséghez. Sebe iszonyatos fertőzésbe ment át. Az orvosok mindjárt első látásra kijelentették, hogy a bajon legfeljebb csak amputálással lehetne segíteni, de az sem tanácsos, mert a beteg hőmérséklete meghaladja a 39 fokot és különben is igen gyenge. Minden jel arra mutatott, hogy a műtéthez szükséges elaltatás örök álmot jelentene számára.

Az orvos urak azzal a rövid megjegyzéssel adták át nekünk a szerencsétlen embert, hogy: „Nincs segítség, tartsák tisztán a sebet.“ Az egész comb teljesen megfeketedett és elviselhetetlen bűzt terjesztett.

Ajánlottuk a betegnek, hogy áldozzék meg, kezdjen szent kilencedet a csodásérmű szeplőtelen Szűzhöz. A kilencedet mi is megkezdtük, s csupa szánalomból a kórterem többi betege is hozzánk szegődött. A sebre Csodásérmet kötöttünk és lourdi vízzel mosogattuk.

A novéna negyedik napján, mely a szent áldozás napja volt, óh, csodák csodája! a fertőzésnek nyoma veszett. Szagtalan, tiszta, piros seb

állott előttünk. A betegnek kitűnő éjjele volt.

Pár napra rá kértük az orvost, nézné meg egyszer a beteget. Majdnem kővé vált a meglepetéstől. Folyton azt hangoztatta: „Ez érthetetlen! Ez csodálatos!" Azután tréfálva odaszólt a betegnek: „Ugyan, kérem, melyik szenthez imádkozott?" — „Uram, — felelte emez, — a szeplőtelen Szűzhöz." — Az orvos elhallgatott.

Rövid ideig még kezeltük, és az orvosi tudomány által halálra ítélt szegény beteg egészségesen hagyta el a kórházat. Térde kissé merev maradt, de ez nem gátolta a kenyérkeresetben.

Életének megmentőjéül a csodásérmű szent Szűzet vallotta és buzgó keresztény életet élt.

N. nővér,
a szeretet leánya.

Hol már ember nem segíthet...

Pápán, az 1922. év októberében, egy rendkívüli imameghallgatás történt a Csodásérem által. Az eset a következő:

„Egyik tanítványunk a képző elvégzése után tanárnői oklevelet nyert az „Erzsébet Nőiskolán." Minthogy polgári iskolában nem kapott állást, pusztai elemi iskolát vállalt el a jobb jövő reményében. A családi körből, mint őrzött virágszál

került ki az életbe. Lelkének liliomát a szűz Anya palástja védte naptól, portól. A költői tehetséggel megáldott leány, — egyébként kongreganista, — versekben is kifejezte szeretetét az égi Anya iránt. Minden jel arra mutatott, hogy mint ideális nő állja majd meg a helyét az életben. Ámde a hozzáfűzött remények nem valósultak meg.

A pusztán csak egy úri család volt, az uraságí intézőé. Ez teljesen új légkör volt az ő számára. Mikor karácsonyi szünetre hazajött, édesanyja kétségbeesve látta gyermekén a változást. A zsidó intéző felesége durva kézzel ledöntötte azt az oltárt, melyet az anyai kéz és a zárda 12 évig épített. „A testét ápolták, — mondta nekünk a szomorú anya, — de a lelkét megölték."

Az idegen befolyás ellensúlyozására azt ajánlotta gyermekének az anya, hogy inkább zenével és tudományos könyvek olvasásával töltse szabad idejét.

Mivel zongora csak az intézőnél volt, a leány nem szakított teljesen a családdal. Az anya intelmét követve olvasott is, de válogatás nélkül, s ez levitte a lejtőn, a teljes hitetlenség örvényébe. A szünidőre atheista, kommunista elvekkel telített blazírt lélek lett az egykor oly buzgó kongregánistából.

Jött a kommunizmus. Az elvakított, s most érvényesülni akaró fiatal leány, lelkes pártolója lett. Egy alkalommal a tanítógyűlésen ellenünk is beszélt olyan értelemben, hogy ha nem akarjuk meggyőződésünket a kommun eszméivel összeegyeztetni, akkor hagyjuk el az iskolát. E miatt az egész város elfordult tőle, s a vörös uralom bukása után a leány a társadalom számkivetettje lett.

Két évig valóságos remeteként élt a városban. Folyton attól rettegett, hogy beszéde miatt elfogják. Isten nélkül viselt megaláztatása fölemésztette lelki érejét, a betegség kikezdte egészségét. Mind gyorsabb ütemben sietett a sír felé, a nélkül, hogy ennek tudatában lett volna.

Elhatároztuk, hogy meglátogatjuk, s e szándékunkat megizentük neki. Mivel sejtette, hogy gyónásról fogunk beszélni, nem óhajtotta látogatásunkat. Néhány nap mulva azonban mégis értünk küldött.

A viszontlátás nagyon fájdalmas volt. Az egykor viruló leány csontvázként feküdt az ágyon, arcán a tüdőbetegek rózsáival. Hát még a lelke!... Gyermekkoráról beszélgettünk, ami kellemesen érintette, de vallásról, gyónásról egy szót sem szóltunk. Mielőtt elmentünk, az egyik nővér Csodásérmet helyezett a nyakára azzal a

kéréssel, hogy a fohászt minden este mondja el. Mosolyogva fogadta, de az imát nem ígérte meg.

Távozásunk után így szólt édes anyjához: „Ha hinni tudnék, most örülnék az éremnek." De nem vette le nyakáról, kérte övéit, mondják el a fohászt minden este. Mi is megkezdtük az imát. Minden órában feltört gyermekeink ajkáról az esdő fohász egy lélekért, a szűz Anya zsámolyához.

Néhány nap mulva gyermekkori gyónlatója ment hozzá, de Istenről, gyónásról hallani sem akart. Az imát megsokszoroztuk, és feltétlenül bíztunk a jó szűz Anyában, ki nem is hagyta el gyermekét. Egy látogatás alkalmával feszületet kapott. Rápillant, áhítattal megcsókolja, a könnyek elfutják szemét. A kegyelem ideje elérkezett.

„Gyónni akarok, — mondja övéinek, — de ne sürgessetek, mert életgyónást végzek és arra jól kell készülnöm." Két napig foglalkozott a lelkével és a bánata olyan őszinte volt, hogy a gyónás elvégzése után lelkiatyja így nyilatkozott: „Úgy gyónt, mint egy szent. A tíz nap alatt, — első látogatásától számította az időt, — valóban csodálatos átalakuláson ment át a lelke." A feloldozás után, vágyva kívánta Jézust, kinek szentséges Szívén boldogan pihent meg 3 évi tévelygés után.

Nyugodtan beszélt a halálról, s gyermeki bizalommal mondta: „Nemsokára meglátom az Istent.“

Öt nap mulva csendesen szállt el lelke az örökkévalóságba.

Mi pedig hálás szívvel borulunk csodásérmű Nagyasszonyunk elé, aki a tizenkettedik órában mentette meg a gonosz lélek karmaiból gyermeke lelkét.“

N. nővér,
a szeretet leánya.

* * *

A Dunántúl egyik városában történt 1903-ban. Egy Márialeány jött a nővérekhez azzal a hírrel, hogy teljesen elhagyatva, sötét, elkeseredett lélekkel fekszik egy sűlyos beteg asszony. Mindjárt hozzá is sietett egy nővér, Csodásérmet vitt magával. Útközben a rózsafűzért imádkozgatta. Borzasztó látvány tárult szeme elé. Félig bedőlt, rozoga istálóban, esőtől, széltől nem védve, feküdt a jászolyban a beteg. Arcán a fájdalom és elkeseredettség kínja, amelybe most a harag kifejezése vegyült. Alig pillantja meg a nővért, indulatosan kiált fel: „Menjen innét! Nekem nem kell a maga Istene!“ A nővér, mintha észre sem venné, szeretettel közeledik, s néhány barátságos

szót intéz hozzá, de ez erre még indulatosabban kiált: „Már mondtam, hogy hagyjon! Majd csak megdöglök! Ha a pokolba jutok, az se baj: mások is kibírták, én is kibírom!...“ Ezután a fal felé fordult. A nővér imádkozva ott maradt mellette. Nagy sokára nézett csak újból körül a beteg. Csodálkozott, hogy a nővért még ott látta. „Még itt van? — Hát ki küldte, miért jött?“ — kérdezte. „Hogy magának segítsek, édes néni, azért jöttem. A szent Szűz küldött ide!“ A szegény beteg már szelídebb hangon kezdett beszélni, de az érmet még nem fogadta el. A Márialeánnyal ketten szépen rendbe hozták a fekvőhelyet. A házbeliektől tiszta ruhát kértek, s átöltöztették a beteget, aki feszülten figyelte őket, s amikor a nővér újból kínálta az érmet, már nem vonakodott többé, sőt segített is, hogy az a nyakába akaszthassa.

A hideg novemberi szél végigsűvített a nyomorúságos istálóban, mintha csak a pokol utolsó dühkitörése lett volna. Íme, újból elveszített egy lelket, melyet már magáénak hitt. Csodás Anyánk irgalmas volt iránta. A beteg sem gondolt most hideggel, fájdalommal, érmecskéjét csókolgatta.

A nővér most a szent gyónásra terelte a szót. „Ha tud olyan papot, aki minden bűnömet meg-

bocsátja, hívja el, mert én nagy bűnös vagyok ám!" — szólt a beteg.

Közben még azt is megtudta tőle, hogy ő a ház tulajdonosának az anyósa. Beszédének az lett az eredménye, hogy tiszta, rendes szobába szállították a súlyos beteget, s ott fogadta még aznap az Urat, mint útieledelt.

Azonban, fájdalom, a hálátlan gyermek még aznap este száműzte édesanyját, aki a következő nap délutánján, az istálóban lehelte ki immár megbékélt lelkét. Utolsó pillanataiban már megnyugvással viselte sorsát.

* * *

„Élt falunkban egy jómódú, római katholikus, elagott földmíves, ki vallásával úgyszólván semmit sem törődött, templomba nem járt; hogy mikor járult a bűnbánat szentségéhez, arra nem is emlékezett; valószínűleg a házasság szentségének felvétele alkalmával. Ez a szánalomraméltó teremtés híres volt különösen rémes káromkodásáról, mellyel mindenkit, de főleg szomszédait sokszor botránkoztatta.

Halála előtt körülbelül két hónapig betegeskedett és annyira félt a haláltól, hogy míg ereje engedte, többször kiment éjnek idején a szántó-

földekre, s kóborgott azon hiszemben, hogy ott nem találja meg a halál. Tudomásunkra jutott betegsége, elmentem őt meglátogatni. Barátságosan fogadott, (még kezet is akart fogni) elmondta fájdalmait, s én tanácsoltam neki egyet-mást. Ajánlottam, hogy ha rosszabbul érezné magát, gyónjék meg. Kértem őt továbbá, hogy hívja segítségül a boldogságos Szűzet, és hogy ez könnyebben eszébe jusson, viselje nyakán a magammal hozott zsinórra fűzött érmecskét. Nem jár semmi külön kötelezettséggel, csak hívja olykor segítségül szeplőtelen Anyánkat. Az érem viselésétől vonakodott, azt azonban megígérte, hogy ha rosszabbul érzi magát, hívatja a tisztelendő urat.

Majd környezetével a végső szentségek felvételéhez szükséges előkészítést beszéltem meg. A szegény beteg nem figyelt reánk, a zsinórral vesződött, és nyakára tette az érmecskét.

A szeplőtelen szent Szűz nem késett eltévedt gyermekének a megtérés kegyelmét kiesdekelni. Hiszen még senki sem folyamodott hozzá a nélkül, hogy meg nem hallgattatott volna! Két hétre rá állapota rosszabbra fordult. Ő maga hívatta, sőt sürgette a papot. Szent gyónás után, ahányszor csak meglátogattam őt, mindig nyugodtnak, boldognak és türelmesnek találtam. Utolsó

óráiban sem volt ez másként. Folyton imádkozott. Utolsó sóhaja volt: „Istenem, segíts!“ és halálküzdelem nélkül elaludt az Úrban.

N. nővér,
a szeretet leánya.

* * *

„Egy alkalommal egy szegény embert hoztak be kórházunkba, kinek rendkívül nagy sérve volt. Az orvos minden lehetőt megtett, hogy a beleket újra helyökre igazítsa, de végre is be kellett látnia, hogy minden fáradozása eredménytelen. Kijelentette, hogy nincs segítség, a szegény betegnek meg kell halnia.

Rátettük a Csodásérmet és buzdítottuk szegényt, hogy teljes bizalmát a szentséges Szűz közbenjáró hatalmába helyezze, egyúttal ajánlottuk neki, hogy vegye fel e haldoklók szentségét. Beleegyezett. Meggyónt; az Úr szent testét azonban a folytonos hányás miatt nagy aggodalmaink között csak úgy vehette magához, hogy a pap csekély kis partikulát vízben feloldva nyújtott neki. Ezután hozzáfogott az utolsókenet feladásához s íme a szent ténykedés alatt, — mindnyájunk csodálatára, — maguktól visszahúzódtak a kitódult belek; a sérv megszünt s az orvosok

ama kijelentése után, hogy a dolog előttük megfoghatatlan és csodálatos, az ember másnap teljesen egészségesen távozott a kórházból."

N nővér,
a szeretet leánya.

Halálos veszedelemben.

Egy fiatal ember rendetlen viselkedésével sok gondot okozott édes anyjának. A már amúgy is vígasztalhatatlan anyának aggodalmát a végsőkig fokozta az a szomorú hír, hogy fia elhagyni készül hazáját, Bajorországot, és Amerikába vándorol szerencsét próbálni. Hasztalan volt a jó asszony sok keserves könnye és rimánkodása, a fiú konokul megmaradt szándéka mellett.

Mielőtt hajóra szállt volna, Salzburgban fölkereste irgalmas nővér testvérnénjét, hogy elbúcsúzzék tőle. Mikor a nővér látta, hogy öccsét, bármily veszedelmesnek látszott is a terve, visszatartani nem tarthatja, egy Csodásérmet ajánlott föl neki, kérve, hogy azt állandóan a nyakán viselje. A fiatalember elsőbben ezt az ajánlatot is visszautasította azzal a megjegyzéssel, hogy nem viselheti nyilvánosan. „Hisz ezen a bajon könnyű segíteni," — mondá a nővér, — és néhány öltéssel kabátja nyakába varrta a megáldott érmet.

Történetesen az útközben szerencsétlenül járt „Titanic" hajóra szállt föl. A köteleket fölvonták, s az óriási vizi alkotmány az utasok örömrivalgása közepette elindult. Senki sem sejtette a szörnyű katasztrófát, mely reá várakozott.

A mi fiatalemberünket csakhamar elhagyta a jókedve. Elfogta a honvágy, és bármint igyekezett, nem bírt neki ellenállni. Elhatározta, hogy a legelső kikötőnél kiszáll és visszamegy hazájába. Ugy is lett.

Alighogy elhagyta a hajót, a két földrész között lejátszódott borzalmas dráma híre rázkódtatta meg a nagy világot. A Titanic, a tengeróriás, a hajók királya, elpusztult.

A fiú első gondolata érmére esett. Tüstént értesítette anyját a történtekről, biztosítva őt, hogy fia meg van mentve, s örökre hűséges tisztelője lesz a csodásérmű szeplőtelen Szűznek.

Mária mindig segít, minden időben!

Szeplőtelen Anyánk a Csodáséremhez kötött igéretét nap-nap után beváltja. Pécsi kórházi nővéreink beszélik a következő esetet: „Súlyos beteget szállítottak be kórházunkba. Az orvosok feladtak minden reményt meggyógyulásá-

hoz. A szegény beteg szabadkőműves volt, tehát nem lehetett csodálkozni azon, hogy mindjárt érkezésénél kijelentette, hogy a gyónásról hallani sem akar, és ne említsenek fel semmit előtte, ami erre vonatkozik. Dacára ennek, a ft. ferenciskánus atyák napjában többször meglátogatták, de eredmény nélkül. Betegsége percről-percre súlyosbodott. Az orvosok egyhangú véleménye szerint csak órái voltak hátra. A nővér teljes bizalommal a szeplőtelen Anya irgalmas szívébe zárta eltévedt, halállal vívódó, bűnös gyermekét, és Csodásérmet csúsztatott vánkosa alá. Estefelé kérdést intézett a szegény szenvedőhöz, hogy nem hord magánál Csodásérmet? A válasz természetesen tagadó volt. A jó nővér azonban nem elégedett meg ezzel, hanem felajánlott neki egy érmet, azzal a megjegyzéssel, hogy viselje bizalommal, már sokszor csodálatosan segített, éppen ez okból nevezik Csodáséremnek. A beteg figyelemmel hallgatta, majd ajkához emelte az érmecskét és megcsókolta. A viselése ellen azonban tiltakozott, kérte, hogy tegyék az erszényébe. Csodásérmű Anyánk nem hagyta a tisztelet e külső jelét sem jutalmazatlanul és nem késett örök veszélyben forgó gyermekének gondolatait jó irányba terelni.

Még aznap este megszólította a beteg a nővért: „Ki lesz az éjjel itt mellettem, ha szükségem volna valamire?“ „Az ápolónő itt marad mellette, de ha valamit óhajt, kérem, hivasson, általa és jövök azonnal,“ — felelt a nővér. Alig távozott ágyától, már is érte küldött a beteg. Egy párbeszéd indult meg közöttük. „Kedves Nővér, mit teszünk mi most? Mi lesz most?“ — „Amit a jó Isten akar! Adja át magát, kérem, a jó Isten akaratának és helyezkedjék a jó Istenanya oltalma alá, és akkor minden jól és könnyen megy.“ „Hiszi ön azt, kedves Nővér? — mondá, — igen, ezt önök megtehetik, de én nem!... Az én számomra nincs kegyelem!... El vagyok veszve!... Rajtam senki sem tud segíteni!... Menthetetlenül elvesztem!...“ Kőszívet is meghatott volna a kétségbeeséssel vívódó, szegény haldoklónak jajszava.

A jó nővér mindent megtett, hogy megnyugtassa. Emlékeztette a jó Isten nagy irgalmasságára, ki a legnagyobb bűnösnek is kész megbocsátani, ha töredelmesen hozzá fordul. Bátorságot, bizalmat igyekezett beleönteni. De a szegény beteg láztól égett ajkáról újból keserves sóhajok törtek elő: „Nem! én nem kellek neki! — Ó, jó Nővér, ha ön tudná, hogy ki vagyok én!... És

mit tettem!" — Itt elcsuklott szava. Pár pillanatra ünnepélyes csönd állott be. A kegyelem győzött. — „Kérem, kedves Nővér, adja ide azt a..." és nyakára mutatott. A nővér örömtől repeső szívvel kereste elő az érmecskét. Reszkető kézzel nyúlt utána a haldokló és megcsókolta. Majd az ingén levő szallaghoz kötötte, a nővér segítségével. Az izgatottságtól annyira kimerült, hogy egy ideig beszélni sem tudott. Mikor kissé magához jött, így szólt: „No, kedves Nővér, végezzünk el mindent, azután megyünk!... Igen, igen, de mondja meg, kérem, mihez kezdjek most?" — „Nem óhajtana meggyónni? — kérdé a nővér. Ha kibékül Istennel, mindjárt nyugodtabb és boldogabb lesz." „Úgy teszek mindent, ahogy ön akarja, kedves Nővér, de hát én nem értek ahhoz..." A nővér a jó Isten irgalmasságába vetett bizalomról beszélt neki; majd röpimákat imádkozott hangosan. A szegény beteg többször mélyen felsóhajtott: „Kedves Nővér, ez nagyon szép, de én...?" A gonosz lélek pokoli gyűlölettel utolsó játékát űzte szegénnyel, de azzal szemben, aki a csábító kígyónak fejét szétzúzta, tehetetlen maradt. A nővér elérkezettnek látta a kegyelem idejét, és felajánlotta, hogy azonnal hivatja a ft. urat. A beteg azonban kérte: „Talán várjunk reggelig, akkor

meggyónok, és elvégzek mindent, azután megyünk.“ — Nem lehetett meghatottság nélkül nézni, milyen bizalommal csókolgatta az érmecskét. Ha kissé elszunnyadt, felébredve mindjárt kérte a nővért, hogy imádkozzék hangosan. Mindig a gyónással foglalkozott, alig várta a reggelt. „Meggyónok, elvégzek mindent, azután minden jó lesz, ugye, kedves Nővér?!“ — mondogatta, az érmet ismét és ismét ajkához szorítva. És a sötét éjszakára derűs reggel következett. A Mester elhagyta a kis szentségházat, szeplőtelen Anyjától kísérve ellátogatott a szegény bűnös, de immár megtérő haldoklóhoz. Egy hosszú, bánatteljes szent gyónás után elhangzottak a feloldozás igéi, és a megszentelő kegyelemmel ékesítve szívébe fogadta Mesterét. Szív szíven, áhítatba merülve töltötte a nap egy részét, mert a jó Szűzanya gyermekének lelkét még aznap, a halál kapuján át, ahhoz a bíróhoz vezette, kit csak az imént tanult megismerni, tisztelni, hogy őt immár végnélkül szeresse.“

Végső szükségben.

Egy olasz származású, előkelő, fiatal ember kenyér nélkül maradt. Hivatalvesztésével bátor-

sága és életkedve is veszni indult. A szeretet leányainak egyike írja róla a következő esetet: „Fölkeresett tanácsért és segítségért. Mindent elkövettem, hogy rábírjam, vállaljon jobb hijjában valami egyszerűbb foglalkozást, mely megmenti az éhhaláltól. Hiúsága határozottan tiltakozott a kézműipar bármely ága ellen. Csekély anyagi segítség kíséretében egy Csodásérmet adtam tehát neki, a szeplőtelen Szűz könyörülő Szívébe zárván a szerencsétlen ember ügyét. Eltávozott.

Röviddel ezután újra meglátogatott, s így beszélte el további sorsát:

„Egy napon, Nővérem, a Szajna partján sétálgatván, kétségbeejtő helyzetem olyan sötét színekben rajzolódott elém, hogy látva a biztos halált, mely amúgy is nyomon követ, az a gondolatom támadt, hogy végzek nyomorul életemmel. Nem sok időt szántam a gondolkodásra, hanem rögtön hozzáláttam borzalmas tervem végrehajtásához. Már csak egy ugrás választott el attól, hogy a habok fölöttem zúgva elrohanjanak, mikor egy gépies mozdulattal a mellemen fekvő éremhez kaptam. Lelkem megremegett, s visszaléptem. Nem, mondám, ez gyávaság! Megijedni az élettől, milyen hitvány jellemre vall! Bízni és dolgozni! De hogyan jutok munkához? A gondolatok

és kétségek egész raja kergette egymást agyamban.

A kiállott lelki rázkódtatástól és a sok nélkülözéstől erőm úgy elhagyott, hogy alig vonszoltam magamat. Betévedtem egy kőszénraktárba. Kértem, hogy nem tudnának-e valamire alkalmazni, hozzátéve, hogy már két nap óta nem ettem egy falatot sem. „Hasogasson föl egy kis fát," — hangzott a felelet. Szótlanul hozzáfogtam. Mozdulataimról persze szörnyű gyakorlatlanság sírt le. Főnököm megütközve fordult hozzám: „Még sohasem vágott fát?" — Sajnos, még soha, — feleltem. „Mi a foglalkozása?" Jelenleg semmi. Máskülönben mérnök vagyok." — „Eh! dobja félre azt a fejszét, hiszen egy éppen ilyen emberre van most szükségem!" — felelte, s kitűnő állásba helyezett.

Lássa, Nővérem, — fejezte be elbeszélését a fiatalember, — az ön érme testi-lelki szerencsét hozott nekem. Áldom a jóságos Üdvözítőt, hogy édes Anyját nekünk is anyánkká rendelte."

13. A fehér sereg.

Mikor a menny királyi Asszonya 1830. év július 18- és 19-e közti éjjelen közel két órát töltött Labouré Katalin nővérrel bizalmas beszélge-

tésben, szívének azt az óhaját is föltárta előtte, hogy vágyik egy liliomos sereg után, melyet különösebb bizalmára méltathat és különösebb kegyelmeivel halmozhat el. A szent Szűz kívánságának keresztülvitele közvetve Aladel atyának szólt, őt szemelte ki az Istenanya a szervezendő társulat alapítójául.

Katalin nővér így adja gyóntatójának tudtára küldetését: „A szent Szűz akarja, hogy egy társulatot alapítson, s ennek ön lesz a vezetője; ez a Máriagyermekek társulata. A szent Szűz sok kegyelmet ad nekik. Sok búcsúban részesülnek."

Aladel atya bölcs tapintattal, nem siette el a dolgot, de mikor megértette a Gondviselés terveit, azonnal munkába állt, s hozzálátott nagy feladata teljesítéséhez. Az ügy szépen haladt előre.

1847. június 20-án Őszentsége IX. Pius pápa, a misszióspapok és a szeretet leányai vezetése alatt létesült, s „A Szeplőtelen Szűz Mária Gyermekei" nevet viselő jámbor társulatot jóváhagyta, s ugyanazokkal a búcsúkkal és kiváltságokkal ruházta föl, mint a Jézustársasági atyák által Rómában alapított Mária Kongregációt. Ez a nap a Máriagyermekek társulatának születésnapja.

Depaul szent Vince virágos kertjének ez a

szép ültetvénye, melyet maga a szeplőtelen Istenanya plántált és öntözgetett kegyelmeivel, csakhamar mély gyökeret vert, s hatalmas fává alakult. Ötvenéves fönnállásakor 400,000 tagot számlált, kik közül 20,000-en szerzetesi pályára, illetve a szeretet leányai társulatába léptek.

A társulat fájának első rügye a Côte-d' Orban pattant ki. A szent Szűz Hairon Benignát hívta meg elsőnek társulatába. Benigna 1822-ben Beaune-ban, a Dijon-i kerületben, jómódu családból származott. A család később nyomorba jutott, s Benigna a szeretet leányai árvaházába került, mint első bentlakó növendék. 1838. december 8-án, tizenhatéves korában, Aladel atya fölvette őt, mint első alapkövet, a Máriagyermekek társulatába. Ő lett a kiválasztott fehér sereg zászlóvivője.

Kiváló tisztelettel viseltetett a szeplőtelen Szűz iránt. Naponkint elmondta a szent olvasót és a szeplőtelen fogantatás kis zsolozsmáját. Iskolái befejeztével mint tanítónő működött a nővérek mellett. Négy órakor kelt, áldozási napokon már három órakor. Szabad idejének legnagyobb részét a kápolnában töltötte. Dacára gyakori heves fejfájásának, sohasem lehetett őt türelmetlennek látni. Mindig talált mentséget mások hibáira,

A legtehetségtelenebb gyermek legkedvesebb volt előtte. Cyöngéd lelkiismerete a tökéletlenségnek még árnyékát is kerülte. Nem törődött az emberek véleményével, és mindenben nagyon egyszerű volt.

A nővérek bizonysága szerint, szép lelke mindenben tökéletességre törekedett. Épületes életét nyugodt, szent halállal fejezte be.

A szeplőtelen Szűz szemmelláthatólag bebizonyította vonzalmát a kis társulathoz. Valóságos szent mozgalom indult meg a liliomos leánylelkek táborában. Erényeik illata mind több és több tagot toborozott össze, falvakban és városokban egyaránt, a szeplőtelen Istenanya zászlaja alá. Szívesen hozták áldozatul a hitvány, hiú örömöket, melyeknek nyomán legtöbbször úgyis csak fertőzött lelki seb fakad. Megértették, hogy még senki sem bánta meg, ha ártatlanságát, szolgálatbére fejében, a szeplőtelen Szűz kezei védték.

Ha fogalmat akarunk szerezni a társulat gyökeres, rendezett szervezéséről, és a tagok buzgóságáról, elég, ha egy pillantást vetünk a párizsi szent Lajos árvaházban alakult Máriatársulat belületére. A gondosan vezetett évkönyv pontos fölvilágosítást nyújt minden egyes tagról. Külön rovat nyílvántartja a tagok hivatásválasztását. A

társulatnak több mint egyharmad része a Szeretet Leányai társulatába lépett, ami épen nem csodálatos, hiszen a két mű szerves összeköttetésben él egymással. Csupán tökéletességbeli különbség van közöttük. Egyik sem kíván emberileg lehetetlent. Ártatlan lélekkel a lehető legtökéletesebben gyakorolni a szeretet törvényét; van-e ennél magasztosabb tényked és égen-földön?

Az évkönyv hasábjain épületes részletek találhatók az elhúnyt Máriagyermekek életéből.

A szent Lajos árvaház mintegy szellemi középpontja lett a társulatnak. A világ minden részéről: Smyrnából, Madagaszkárról, az Egyesült-Államokból érkeztek ide levelek, melyekben a „nővér," „kis nővér" megszólítás eléggé bizonyítja a testvéri egyetértést, szeretetet, mely a tagokat egymáshoz fűzte.

1848-ban Aladel atya közreműködésével megjelent a Máriagyermekek első kézikönyve. Pár év leforgása alatt a kézikönyv három kiadást ért.

A társulat lelke, atyja, igazgatója Aladel atya volt. Fennkölt, nagy lélekkel minden módot fölhasznált, hogy az első tagok erényes életükkel méltó alapköveivé váljanak a nagy épületnek, mellyé a szűz Anya óhaja szerint fejlődnie kellett.

Csakhamar az Enghien-i menhely mellett is, — ahol Katalin nővér visszavonultan élt, — megalakult a Máriatársulat. Keletkezéséhez csodával határos esemény fűződik.

A menhely közelében egy nagyon népes és rendkívül szegény városnegyed terült el. Népét sokat látogatták a protestáns diakonisszák. Az enghieni menhely szeretet leányai fölfogták a lelki veszedelmet, melynek a szegény nép ki volt téve. Érezték, hogy a bajon csak úgy lehetne segíteni, ha ott egy katholikus szociális intézmény is létesülne. Sokat gondolkodtak az eszmén, míg végre az isteni Gondviselés egycsapásra eloszlatta a nehézségeket és lehetővé tette tervüket.

Az eset így történt: Egy szerencsétlen, szegény családnak egyetlen támaszát, kenyérkeresőjét, a legnagyobbik fiút, besorozták katonának. A fiú nélkül az amúgy is sokat nélkülöző család előreláthatólag végső nyomorba jutott volna. Az enghieni nővérek egyike, Vincencia nővér, keresztény szeretettől űzetve, több tekintélyes egyén befolyását igyekezett megnyerni a fiú kimentése érdekében. Amint éppen e célból az Egyetemi-utcán haladt, szokatlan belső érzés fogta el, s egy hangot vélt bensejében hallani, mely így szólt: „Narbonne asszony, Narbonne asszony!“

A jó nővér önkénytelenül megállott, s gondolkodóba esett, hogy mit jelentett a hang; ő ezt a nevet nem ismeri. Majd isteni Mesteréhez fordult fölvilágosításért, s a legelsőt, kivel találkozott, megszólította, hogy nem ismer-e egy bizonyos Narbonne asszonyt. A kérdezett igennel felelt, s egy közeli palotára mutatott, Narbonne hercegasszony lakására.

Vincencia nővér néhány perc mulva a hercegasszony ajtaján kopogtatott. A kegyelmes úrnő szívesen fogadta a szegények szolgálóját, s 1000 frankot nyújtott át neki, hogy azzal a szegény fiút a katonaságból kiváltsa.

Ám a jó nővérnek egész éjjel újból és újból a fülébe csengett Narbonne hercegasszony neve. Ismét fölkereste, és eléje tárta az elhagyatott városrészen egy katholikus iskola fölállításának kérdését. A hercegnő meghatottan hallgatta végig a nővér beszédét s megígérte, hogy a menhely szomszédságában fekvő telken álló házat megvásárolja a mű számára.

Néhány napra rá a nővérek legnagyobb örömére megnyílt az iskola, külső és belső munkaiskolával, óvodával és patronázzsal leányok részére.

Az első sikert hosszú láncolatban követte

többi. A hitélet gyors ütemben föllendült az egész környéken, s még ugyanazon évben, 1851. november 21-én, Mária bemutatásának ünnepén, Aladel atya e helyen is megtartotta az első fölvételt a Máriagyermekek társulatába.

Az ünneplőbe öltözött fehér sereg megjelent a kápolnában, hogy hűséget esküdjék a szeplőtelen Szűznek, aki társulatot alapított magának, melynek tagjait forróbb szeretettel öleli Szívére, kiváltságosabb módon gyermekeinek nevezheti, s akik viszont őt a menny és föld Fejedelemasszonyát, legnagyobb kiváltságában, szeplőtelen fogantatásában tisztelik, képét szívükben és szívükön hordják.

A szent hangulatot, komoly magábaszállást élénkké tette a szívek tiszta öröme. Örült mindenki. De ki írhatná le Katalin nővér boldogságát, mikor saját szemeivel teljesülni látta a szent Szűz óhaját. Hiszen elég volt az Istenanyára gondolnia, hogy elragadtatásba essék. Ilyenkor szent fohászokba tört ki, és félig hallhatóan szüntelen a legszentebb Szűz nevét ismételgette: „Mária, Mária, Mária, könyörögj, könyörögj, óh könyörögj érettünk, most és halálunk óráján. Mária, Mária, óh Mária!"

Nem szorul fejtegetésre a fohász szövege. A

szerető gyermeknek egész hite, reménye, szeretete, egész értelem- és érzelemvilága kisugárzik minden egy szavából.

Valahányszor Máriagyermeket látott maga előtt, lelke mindannyiszor túláradt az örömtől. Mindenikhez volt egy jó szava, mely bátorított, vigasztalt, fölemelt, hevített.

Az új társulat közvetlen vezetését Coulié vikárius, később lioni bíboros érsek, vette át. Aladel atya azonban időről-időre meglátogatta és gyönyörködött szép fejlődésében.

A különböző helyeken alakult társulatok együttes vezetése most már annyira fölemésztette idejét és erejét,hogy helyettesről, illetve utódról kellett gondoskodnia. Tekintete legmeghittebb barátjára, Etienne ker. Jánosra, esett.

Etienne ker. János, a Missziósatyáknak (lazaristák) és a Szeretet Leányainak (Irgalmas nővérek) tizennegyedik általános főnöke 1801-ben Lotharingiában született, s Párizsban halt meg 1874-ben. Szent Vince mindkét társulata mintegy második alapítóját tiszteli benne, mivel a forradalom romjaiból ő támasztotta új életre a két társulatot.

Etienne úr nemcsak folytatta Aladel atya munkásságát, hanem csodálatos szervező képes-

ségével a megkezdett művet továbbfejlesztette.

1862-ben egy újabb patronázs keletkezett a Reuilly-úton. A papírgyárak 8 - 10 - 12 éves apró munkásait a kenyérkereset visszatartotta az iskolától. Sem vallási, sem közismereti tanításban nem részesültek. A kísértéseknek és bűnnek tárt kapui előtt, minden lelki segítség hijjával, elszomorító látványt nyújtott a féktelen gyermekhad. Szentségek nélkül, teljes vallási tudatlanságban nőttek föl.

A nővérek, kiket űzött a Megfeszített szerelme, mindent megtettek, hogy e bajon segítve legyen. Az isteni Gondviselés itt is kezükre játszott. Csakhamar sikerült a gazdagok figyelmét és erszényét a jó ügynek megnyerniök. A gyermek-munkások számára iskolát állíthattak, ahol az esti órákban írni, olvasni, számolni, rajzolni tanították őket, a fősúlyt mindenesetre a hittanra fektetve.

1850. július 19-én kelt újabb pápai okirat alapján megalakult a fiúk számára is a Mária-gyermekek társulata.

Kiszámíthatatlan a lelki haszon, melyet a kongregáció az ifjúság körében előidézett. A szegény, tanulatlan lelkeket emberi méltóságuk tudatára emelte. Megértette velük, hogy nem az

állás tiszteli meg az embert, hanem az ember teszi megtisztelővé állását. Az embernek nèmesíteni kell munkakörét azáltal, hogy törekszik azzá lenni, aminek lennie kell: jellemes emberré, aki tiszteletben tartja és gyakorolja a jót, kerüli a rosszat, mert egyedül ez utóbbi fokozza le az ember méltóságát.

A fiúk Máriatársulata buzgóságban korántsem maradt a leányoké mögött. Az egész környék szent büszkeséggel tekintett az Alajos-lelkek seregére, akik viszont bátor hitvallókként viselték szívükön a szeplőtelen Szűz Csodásérmét.

Alig pár hónapra ez új társulat alapítása után, Aladel atya, a Máriatársulat alapítója és első igazgatója, befejezte földi pályafutását. Küldetését tökéletesen betöltötte, a társulat mindenfelé teljes virágzásban pompázott; kertésze, őre, atyja megérett a mennyországra.

1865. április 25-én nemes lelke érdemekben dúsan visszaszállt Teremtőjéhez. A közvélemény szerint életét áldozatul ajánlotta Istennek a halálosan beteg általános főnök, Etienne atya fölgyógyulásáért, mint ahogy egykor Dufour missziónárius ajánlotta föl életét Istennek szent Vince fölgyógyulásáért.

Halálával nagy veszteség érte szent Vince

mindkét családját. és főképen a termékeny fává növekedett mindkétnemű Máriatársulatot.

Egy szemtanú bizonysága szerint, a temetés szertartása alatt Katalin nővér arca sugárzott az örömtől. Ennek az örömnek az oka nem szorul magyarázatra. Egy alázatos pap, akit Isten arra szemelt ki, hogy nagy feladatot bízott reá, most megjelenik Isten ítélőszéke előtt, hogy elvegye buzgó fáradságának jutalmát. Képzelhető-e nagyobb kitüntetés? Katalin nővért nem sújthatja le a halál gondolata, hiszen ő maga is odavágyik, ahol szentéletű lelkivezetőjével együtt örökkön-örökké szemlélheti a szeplőtelen Szűzet, kinek lábainál egykor „életének legédesebb pillanatait élte."

Nem búcsúzhatunk el a jóságos Aladel úrtól a nélkül, hogy pár emléksorocskát ne idézzünk szavaiból, mellyel olyankor buzdítgatta lelki gyermekeit, mikor nagy elfoglaltságukat hozták föl mentségül a szent Szűz tiszteletében lanyhulásnak induló buzgóságuk leplezésére.

„Gyermekeim, — mondá, — panaszkodnak, hogy nincs idejük. De ha buzgóságuk volna, jobban sietnének, és olyan hathatósan kérnék a szent Szűzet, hogy segítsen munkáik végzésénél, hogy maradna úntig elég idejük."

14. A szeretet valódi leánya.

Depaul szent Vince értékes konferencia beszédeiben elragadtatással beszélt a jámbor falusi leányok erényességéről. Az önzetlen felebaráti szeretettel párosult alázatos egyszerűség valóban vonzó benyomást tesz a lélekre. Ezt a szellemet, tudniillik az alázatosságot, egyszerűséget és szeretetet tette lelkicsaládja épületének: a szeretet leányai társulatának alapkövévé. Ezzel a lelki kelengyével ellátva kívánja látni lelki gyermekeit: a szegények szolgálóit. Éppen ez a szellem alapja és föltétele boldogságuknak, mely boldogságról a nagy szent Terézia helyesen azt állítja, hogy: „Az Istennek szentelt lelkeknek egy nap alatt több az örömük és boldogságuk, mint amennyit a bűnösök világéletük folyamán élvezhetnek."

Katalin nővér lelke már gyermekkorától kezdve át volt itatva e szellemtől. Azonban attól a pillanattól kezdve, mikor a kegyelem hívó szavát megértve, a szeretet leányainak kiváltságos társulatába belépett, nap-nap után tökéletesedett e bámulatos szép erények tudatos gyakorlásában. Nem csoda tehát, ha csakhamar mint tökéletes példakép állott a társulat előtt. Az erényt oly

könnyedén és kedves egyszerűséggel gyakorolta, hogy mindenki kedvet kapott utánzására.

Az ima és elmélkedés szentelt óráiban Istennel való társalgása is keresetlen, gyermekies, közvetlen volt. Letérdelt, Isten szent jelenlétébe helyezte magát, és mintha a teremtett nagy mindenség nem is léteznék körülötte, elmerült a végtelen Istenben, és egész énjét Isten töltötte be.

Ha azt kérdezték tőle, hogyan elmélkedik, kedvesen válaszolt: „Ó, hisz az olyan könnyű! Letérdelek, Isten jelenlétébe helyezkedem és mondom: Uram, itt vagyok; adj, amit akarsz. Ha kapok valamit, megköszönöm, ha nem kapok semmit, azt is megköszönöm, mert nem érdemlek semmit. Azután mondok neki mindent, ami csak eszembe jut. Elmondom bánatomat, örömömet. Azután hallgatom, amit ő mond. Ó, a jó Isten beszél; ő nem szótlan, ha mi őszintén és egyszerűen fölkérjük. Beszél ő önhöz is, csak hallgasson szépen oda."

A megaláztatás és más kellemetlenség nem verte le lábáról. Ilyenkor pár pillanatra bement a kápolnába, s derült lélekkel, nyájas mosollyal tért ismét vissza teendőihez. Ha nővértársát szomorúnak látta, a tabernákulumhoz utasította: „Menjen, kedves Nővérem, a szentségi Jézushoz, mond-

jon el neki mindent. Meglássa, nem megy hiába."

Katalin nővér a házitisztségek mindegyikében jártas volt. Bármelyikbe helyezte az engedelmesség, az mindjárt kis szentéllyé alakult. A lelkében fölállított áldozati oltáron szüntelen megújult az imádás, hála, engesztelés és könyörgés áldozata.

Volt a gondjaira bízott szegények között egy férfi, aki sokszor ugyancsak próbára tette a jó nővér türelmét. Többen azt tanácsolták neki, hogy utasítsa őt határozott hangon rendre. A szegények alázatos szolgálója azonban ilyenkor könyörgőre fogta a szót és így felelt: „Azt nem tudom megtenni. Én Urunkat látom benne."

Egy másik szegény féktelen viselkedésével igen kellemetlen benyomást tett mindenkire. „No mit csinál N. ördög, az a szegény? Az is egy jómadár," — érdeklődött valaki. — „Kérem, imádkozzék érte," — volt a nővér szelíd és egyetlen válasza.

Utolsó éveiben a portánál volt alkalmazva. Aki a kapun bejött, nem jött hiába, és aki azon át távozott, nem ment üresen; a jó nővér mindenkinek juttatott épületes példájával egy kis útravalót.

Az enghieni menhely és a Reuilly-utcában levő intézet kertszomszédok voltak. Katalin nő-

vérnek sokszor kellett e kerten áthaladnia. Volt a kertben egy Máriaszobor, s előtte mindig tartott egy kis pihenőt. Ilyenkor a házbeliek: szegények, gyermekek, jelöltek észrevétlenül a bokrok közé rejtőztek, hogy láthassák az áhítatba merült nővér sugárzó arcát. Elég volt a szent Szűz képére, vagy szobrára tekintenie, hogy mintegy elragadtatásba essék.

Ha térdelt, alig támaszkodott. Egész testtartásáról, arcvonásáról valami kimondhatatlan vonzó, benső összeszedettség tükröződött le. És mégis hetenkint nyilvánosan vádolta magát, hogy nem helyezkedett lélekben eléggé Isten jelenlétébe.

Katalin nővér minden tekintetben kiváltságos lélek volt. Tökéletesen gyakorolta a szeretet leányainak összes erényét. Egyszerű, alázatos, szeretetteljes, tiszta volt szíve-lelke. Nem egyszer akarták előljárónak megtenni, de alázatos lelke határozott ellenkezéssel tért ki minden megtiszteltetés elől.

Megtörtént, hogy hosszabb időn át főnöknő nélkül volt az enghieni intézet. Előhaladott kora és kitűnő erényessége miatt a nővérek bizalma, szeretete feléje fordult. Kikérték és követték tanácsait, épültek példáján, s a kedves családi körben a buzgóság és lelkesedés nyomán öröm, bé-

ke, imádságos hangulat fakadt. Valósággal ő volt a lelke az egész intézetnek.

Mikor azután néhány évre rá a jogszerint kinevezett és fölhatalmazott fiatal Angela nővér helyettes főnöknő címmel átvette a ház vezetését, Katalin nővér volt az első, aki biztosította főnöknőjét, hogy akit Isten küldött, abban Isten helyettesét látja, s teljesen alárendeli magát vezetésének. Szavát megtartotta.

A negyvenhat év alatt, melyet Enghienben töltött, hat főnöknő vezetése alatt állott. Mind a hat ugyanazt a véleményt adta róla. Mindenik tökéletes jellemnek, az egész társulat követendő mintaképének tartotta. S egyöntetű véleményükben nem volt semmi túlzás. Hát még a nagy napon, ha majd napfényre kerül minden, ami el volt rejtve az emberek szeme elől, milyen lesz az örök Bíró dicsérete, melyet ejteni fog hűséges jegyese fölött?!

15. Passziflórák.

A Mária ünnepeken, főleg pedig a szeplőtelen fogantatás ünnepén, a szűz Anya mindig kívánt tőle valami nagyobb áldozatot.

Egyszer, december nyolcadikán, főnöknőjé-

vel, Dufes nővérrel és még néhány más nővér társaságában az anyaházba akart menni. Amint föllépett az omnibuszra, egy szerencsétlen mozdulat következtében egyik karja eltört. Hősies önuralommal, a fájdalomnak legkisebb jelét sem adva, helyetfoglalt. Senki sem vette észre a balesetet. Már jól útban voltak, mikor Dufes nővérnek föltűnt, hogy Katalin nővér a karját a zsebkendőjével alátámasztja. A kérdésre, hogy miért teszi ezt, nyugodtan így válaszolt: „Kedves Nővérem, tartom a virágcsokromat. A szeplőtelen Szűz minden évben küld nekem egyet."

Lelkének egyensúlyát, természetfölötti nyugalmát nem zavarta meg semmi sem. Az 1870-71-i forradalom szennyes árja nagy pusztítást vitt végbe széltében-hosszában. A szegény nővérek is bőven kivették részüket a szenvedésből. Azonban minél nagyobb volt a veszély, nővérünk annál nagyobb bizodalommal ismételgette: „Imádkozzunk, hogy a jó Isten vessen véget a rossz napoknak."

Mikor a szent Szűz 1830-ban utoljára megjelent Katalin nővérnek, a többi közt így szólt hozzá: „Gyermekem, ezentúl nem látsz többé, de hallani fogod hangomat imáidban." És úgy is lett. Időről-időre csodálatos kinyilatkoztatásokban volt része.

1871. áprilisában egy szünóra alatt így szólt főnöknőjéhez, Dufes nővérhez: „Nővérem, a mult éjjel azt álmodtam, hogy a szent Szűz kereste önt a nővérek szobájában, de ön nem volt ott. Onnan elment az ön kabinettjébe, de ott sem találta. Erre leült iróasztala mellé egy székre, s azt mondta: „Minthogy Dufes nővér nincs itt, kérem mondja meg neki, hogy nyugodtan elutazhat, oltalmamba veszem házát és vigyázok reá. Ő, Klára nővérrel, délvidékre megy, de május 31-én visszajön."

A következmények bőven igazolják, hogy itt nem közönséges álomról volt szó; a jó nővér csupán alázatosságában minősíthette annak. A jóslat betű szerint bekövetkezett.

1871. április 7-én, nagypénteken, egy kommunista banda Dufes nővér intézetére vetette magát. Az intézet, a kommun véres napjaiban a sebesültek kórházává alakult. Szerencsétlenül járt új lakói között volt két üldözött csendőr is, akiknek kiadását követelte a felbőszült vad horda. Agyon akarták lőni a két védtelen áldozatot. Azonban a nekivadított csapat kénytelen volt távozni a nélkül, hogy kézre kerítette volna áldozatait.

Április 9-én, húsvétvasárnapján újra megje-

lent a sereg és még nagyobb hangon követelte a két csendőr kiadását.

„Soha!" — felelt a főnöknő, Dufes nővér, rettenthetetlen bátorsággal.

A tömeg a nem várt válaszra iszonyú dühbe jött. Egy közülök már kardot rántott és meg akarta ragadni a főnöknőt.

„Ne merjenek hozzám nyúlni!" — kiáltott emez tiszteletet parancsoló, méltóságteljes komolysággal.

A katonák visszaléptek, de tervüket nem adták föl, s mindenáron fogságba akarták hurcolni a főnöknőt. Szennyes lelkük újjongott, ha szaporíthatták az ártatlan foglyok számát „Szent Lázár"-ban,* a misszionáriusok Szent Vince korabeli anyaházában, ahol ekkorra már néhány apácza és a szeretet leányai közül is ketten keserű rabkenyéren sinylődtek.

A katonák nem tágítottak. A főnöknőnek mennie kellett. Keserű búcsúzás következett. A nővérek, mintegy negyvenen, kijelentették, hogy főnöknőjüktől el nem válnak, inkább vele mennek mindnyájan a börtönbe is.

A menet megindult. Szánalmas volt és mégis

* Manapság is a börtön céljait szolgálja.

szép. Már-már elhagyták a kaput, mikor a biztos, aki az elfogatási parancsot kiadta, meggondolva a dolgot, hirtelen odaszólt: „Mit csináljak ennyi vad fecskével?" — s szabadlábra engedte az egész nővérsereget. De, hogy ne látszassék legyőzöttnek, még hozzátette: „Majd holnap!"

A holnapot azonban Dufes nővér nem várta be. Szökve menekült előbb Versaillesbe, majd onnan a délvidékre, Toulousba. Tehát a másnapra tervezett és igért elfogatás is meghiúsult.

Ezalatt Katalin nővér rendületlenül kitartott tisztségében a portánál. Szorgalmasan osztogatta a kommunista katonáknak a Csodásérmet. A Csodásérem, — s méghozzá Katalin nővér kezéből, — varázserővel hatott a durva katonákra. Még az őrségen is fölváltották egymást, csakhogy mindeniknek jusson belőle.

„Nővérem, adjon nekünk is olyat, amilyet a pajtásunknak adott." — esdekeltek szokatlan nyájas hangon.

„De hiszen maguknak nincs hitük; mit használ akkor az érem? — mondogatta a jó nővér.

„Az igaz, Nővérem, mi nem sokat hiszünk, de hiszünk ebben az éremben! Másoknak is segített, nekünk is segít. Majd ha tűzbe megyünk, bátor halálra segít!" — volt ilyenkor a válasz.

És Katalin nővér kezéből ki nem fogyott az érem. Adott, és újra adott mindenkinek, ahányszor csak kért. A szent Szűz, igéretéhez híven, nem maradhat az érem viselőinek adós, — gondolta. — Ha előbb nem, utóbb mégis csak fizet, szükség esetén elsőbben a hit kegyelmének kiesdeklése által.

Egy napon azonban hiába keresték föl a jobbak is a zárda kapusát éremért. A kommunisták erőszakoskodása úgyanis végtére oda fejlődött, hogy a nővérek kénytelenek voltak valamennyien elhagyni az intézetet. Távozásukkor, esti 6-órakor, a katonák megvizsgálták a nővérek csomagjait (kék zsákok), s alaposan kinevették őket csekély holmijuk miatt.

Katalin nővér búcsúzáskor mégegyszer fölkereste a kerti Máriaszobrot, és szívére kötötte a Szűzanyának, hogy május végére hozza őket vissza otthonukba. És a hűséges Szűz, kihez senki sem fordul bizalommal a nélkül, hogy meg ne hallgattatnék, megtartotta szavát. Jól tudta ezt Katalin nővér, s azért időről-időre biztosította főnöknőjét, hogy május végére otthon lesznek.

Május 21-én megbukott a kommun-uralom, és már május 31-én a nővérek győzelmesen vizs-

szahelyezték otthonukban a koronát a szeplőtelen Szűz szobrára, miközben Katalin nővér egyre azt mondogatta: „Nem megmondtam, drága Szűzanyám, hogy május végén visszajövünk téged megkoronázni!?"

Dufes nővér intézetét biztos kezek őrizték távollétük alatt; mindent úgy találtak, mint ahogy o thagytak.

16. A hallgatás hőse.

A szent Szűz kiválasztott gyermeke sokszor igen nehéz körülmények közé került. Erényeinek illatára minden szem feléje fordult, s mind hangosabban kezdték találgatni, nem ő volt-e, akit a szent Szűz égi megjelenésével kitüntetett. Elrejtett élete nemhogy lefokozta volna a felőle táplált véleményt, de még inkább kiélesítette a gyanut, mely néha kínos megjegyzéseket szórt feléje. Ilyenkor ugyancsak résen kellett lennie, nehogy készületlenül találják a nyilak, melyek ügyes feleleteiről minden alkalommal visszapattantak a nélkül, hogy célt értek volna.

Történt, hogy látogatók jöttek az intézetbe. Találkozván Katalin nővérrel, a vendégeket kísérő kis fiatal nővér odasúgta az egyiknek: „Ez

az a nővér, aki 1830-ban látta a Szűzanyát." A látogató, az első meglepetés hatása alatt, tüstént odafordult Katalin nővérhez, és fennhangon gratulált: „Nővérem, igen örvendek, hogy önt, aki a Csodásérem jelenésének kegyelmében részesült, láthatom és üdvözölhetem!"

Mint villám érintette az alázatos nővér lelkét a váratlan leleplezés. Azonban nemcsak hogy zavarba nem jött, hanem most meg ő mutatott meglepődést, hogy valaki róla ilyesmit föltételezhet.

A jó kis nővér nyomban ráeszmélt csacskaságára, s hogy némikép elégtételt nyújtson, azzal kezdte mentegetni, hogy: „Nem akarja, hogy megtudják." Ezzel a megjegyzéssel azonban fátyol helyett akaratlanul is újabb fényt vetett a szent nővér erényére.

Este a főnöknő kívánságára a kis fölfedező bocsánatot kért Katalin nővértől meggondolatlan csevegéséért, és nagy ártatlanul még hozzátette: „Kérem, Nővérem, engedjen meg, de nekünk azt mondták a szemináriumban, hogy az a nővér látta a szent Szűzet, aki Enghienben a tyúkoknál van. És én ezt elhittem."— „Édes Nővérkém, válaszolt a boldog titoktartó, nem kell ilyen össze-vissza ságokat beszélni."

Egy szünóra alatt arról beszélgettek a nővérek, hogy azok, akik a Csodáséremnek és a kínszenvedés skapuláréjának jelenését látták, bizonyára érdemdús főnöknők voltak. „Ó nem! — szólt közbe Katalin nővér, — sőt hihetőbb, hogy az illetők elrejtve élnek.“ „No, talán éppen ön volt az?“ — találgatták tovább a nővérek. Katalin nővér érezte, hogy kelepcébe került, és tréfával igyekezett a szót elütni. Hogy pedig újabb leplet borítson a titokra, ügyesen így válaszolt: „Ki tudja, hátha éppen én voltam?!“ Ezzel sikerült a gyanút legalább egy időre magáról elterelnie.

Teljes 46 esztendő telt el a legszigorúbb hallgatásban. 1876-ot írtak. Katalin nővér természetfölötti megvilágitásból tudta, hogy ez az év az utolsó, melyet földi számkivetésében tölt. Nem állhatta meg, hogy szeretteit figyelmessé ne tegye közelgő halálára. Minden nagyobb ünnep alkalmával kijelentette, hogy ez az utolsó, melyet itt a földön ünnepel. Bár testi ereje és természetes üdesége ellenkezésben látszott lenni állításával, mégis megmaradt a mellett: „Az 1877-et már nem érem el.“

Lelkében rendkívül sokat szenvedett, mert a szeplőtelen fogantatás tiszteletének terjesztése terén lanyhulás állott be. Aladel atyát a halál ko-

rán elragadta, pedig különösen a Csodásérmet illetőleg még fölötte nagy szükség lett volna áldásdús működésére.

Ő maga a sír szélén állott, pedig még sok mindennek meg kellett történnie, amit a szeplőtelen Szűz reá bízott. Érezte, hogy mielőtt szemét lehúnyná, még több titokról be kell valakinek számolnia, mely Aladel atyával a sírba szállott. Alázatos lelke beleborzadt a gondolatba, hogy ismét, és új emberek előtt kelljen nyilatkoznia.

Végre is elszántan határoznia kellett. Tekintete gyóntatójára, Chinchon atyára, esett. Hosszas fontolgatás után föltette magában, hogy szívének rejtett titkát a maga egészében föltárja előtte.

Már majdnem tettre került a sor, mikor váratlanul, Chinchon atyát a szeminárium igazgatójává nevezték ki. Katalin nővér tehát új gyóntató lelkivezetése alá került. A nagy megpróbáltatás ólomsúlyként nehezedett szívére, s újabb lelki vergődésnek nyitott utat.

A sok kínos gondolkodás közben mentő eszméje támadt. Kilép kedvelt magányából, meghozza az áldozatot, és személyesen ellátogat a a missziós atyák anyaházába, fölkéri a társulat általános főnökét, Boré atyát, engedné meg, hogy fontos lelkiismereti ügyekben kivételesen

főtisztelendő Chinchon atyához fordulhasson.

Lelkiismerete űzte, szerénysége szinte legyőzhetetlen erővel visszatartotta. Végre is előbbi győzött. Katalin nővér generális főnöke előtt állott. Ez azonban nem ismervén a kérdéses ügyet, tagadó választ adott.

Katalin nővér bár mélységes alázattal fogadta legfelsőbb előljárója elutasító válaszát, mégis alig bírta könnyeit visszatartani. Most már úgy látszott, hogy minden eszköz kihull kezéből. Be nem fejezett feladattal kénytelen sírba szállni. Ilyen, s hasonló szomorú gondolatok között ért haza. Egyenesen főnöknőjéhez tartott. Szólani akart, de hangja minduntalan elcsuklott. Szeme, szíve könnyben úszott. „Kedves Nővérem, — mondá — érzem, hogy nemsokára meghalok. Mivel gyóntatómmal nem beszélhetek, elmondom önnek, amit ön már úgyis tud."

Dufes nővér, aki szintén könnyeivel harcolt, így felelt: „Igen, Nővérem, tudom, hogy a szent Szűz önnek adta a Csodásérmet, de tapintatosságból nem mertem soha önnel erről beszélni."

Bármilyen gyöngéd volt is e beszéd, Katalin nővér mégis úgy érezte, mintha egy erőt téptek volna ki lelkéből. „Jól van, — mondá, — holnapi elmélkedésemben megkérdem a szent Szűzet,

ha megengedi, akkor elmondok mindent, ha pedig nem, akkor hallgatok."

Másnap 10 órakor Dufes nővér, a Reuilly és Enghien-i házfőnöknő, üzenetet kapott, hogy fáradna át Enghienbe. Teljes két óra hosszat értekeztek állva, mintha csak pár pillanatig tartó közleményről lett volna szó. A beszéd tárgyát ismerjük. Az 1830-i kegyelemteljes nagy események kerültek színre.

„Társalgásunk alkalmával — írja az érdemdús főnöknő, — Katalin nővér elmondta, hogy a szent Szűz megjelent neki, mindkét kezével derék magasságban egy golyót tartva. Ebben a pillanatban látta, hogy a szent Szűz a gömböt Istennek fölajánlotta, miközben ajkai is mozogtak. Erre közbeszóltam: Még sohasem esett szó erről a gömbről, (a szent Szűz kezeiben) ha most erről kezdünk beszélni, azt mondják majd, hogy ön elvesztette a fejét."

— „Nem első eset, hogy elmezavartnak tartanak, — felelte — mindamellett utolsó leheletemig hangoztatom: A szent Szűz úgy jelent meg nekem, hogy a földgömböt a kezében tartotta."

— „Mit mondott a szent Szűz miközben a gömböt fölajánlotta?"

— „Nővérem, azt én nem hallottam és mé-

gis megértettem, hogy az egész világért imádkozott."

— „És aztán mi lett azzal a gömbbel (melyet a szent Szűz fölajánlott)?"

—„Nem tudom."

Katalin nővér erre kitárta karjait — mintegy öntudatlanul utánozván a szent Szűzet — és így folytatta: „Azután nem láttam mást csak a sugarakat, melyek a szent Szűz lábai alatt levő gömbre estek. A szent Szűz kiterjesztette karjait."

— „De ön árt az éremnek, ha gömbről beszél!"

— „Nem, nem, Nővérem, az érmet hagyják, ahogy van, hanem készíttessenek egy szobrot, mely a szent Szűzet kezeiben golyóval ábrázolja, és tegyék arra a helyre, ahol megjelent. Ez a szobor volt egész életem vértanúsága! Nem szeretnék szeplőtelen égi Anyám előtt megjelenni, mielőtt a szobor el nem készült."

Majd két nővért nevezett meg, akik szavainak igazságát bizonyíthatják. Az egyik Pineau nővér, aki Aladel atya idejében a sekrestyét látta el, a másik Boulogne-i Grand Mária nővér, aki szintén abban az időben a társulat titkárnője volt. Mindketten közvetlen Aladel atyától értesültek a jelenések főbb mozzanatairól.

Katalin nővér könnyed, határozott előadása, mozdulatainak fiatalos üdesége bámulatba ejtette a főnöknőt. Szinte nem ismert rá, és szeretett volna térdenállva bocsánatot kérni tőle, hogy mindeddig nem figyelte meg szép lelkének gazdagságát. Meglepetésében, és a hallott fönséges dolgok hatása alatt alig jutott szóhoz. Csak üdvkiáltások jutottak eszébe, melyeket azonban az alázatos nővér szokott ügyességgel elhárított magától: „Hiszen én csak eszköz voltam, a szent Szűz nem én végettem jelent meg! Még írni sem tudtam. Amit tudok, mindent a társulatban tanultam. Csak azért választott éppen engem a szent Szűz, hogy ne kételkedjem benne."

A soha nem felejthető társalgás után Dufes nővérnek első gondja volt levélben fölkeresni a Katalin nővér által megnevezett két nővért, hogy közölnék vele a Csodásérem jelenéseire vonatkozó ismereteiket, melyeket közvetlen Aladel atyától hallottak.

A Riom-i kórház főnöknője, Grand nővér, azonnal válaszolt, 1876. június 24-i kelttel. Levelének tartalma apróra megegyezik Katalin nővér elbeszélésével:

„Szeretett Dufes Nővérem, a mi jóságos Királynőnk csakugyan úgy jelent meg, hogy áldott szű-

zi kezeiben tartotta a földgolyót, s azt irgalmas szívével melegítette, kimondhatatatlan gyöngéd tekintetet vetve reá. Valahol a papírjaim között még megvan egy régi rajz, mely őt így ábrázolja. Boldogemlékű főtisztelendő Aladel atya, valószínűleg a nővér kérésére,akart készíttetni egy képet, mely ezt a jelenést tüntetné föl, de sajnos ez mindeddig csak terv maradt.

A második jelenés azonban nem mond ellent az elsőnek, mert az a boldog nővér úgy is látta a szent Szűzet, amint sugárzó kezeit a föld felé kitárta, úgy hogy a kezeiről lesugárzó fény, mely irgalmat, s kegyelmet jelképezett, mind a föld felé irányult. Akkor is, mikor jóságos mennyei Anyánk szeplőtelen Szívére szorította a földet, az újjain levő gyémántok, karbunkulusok és drágakövekből kiáradó sugarak az áldások és a szeretet egész özönét árasztották nyomorúságos földünkre.

Ó, kedves Dufes Nővérem, ha tudná, hogy mennyire szeretek ezekre gondolni!

Csak azt sajnálom, hogy a jóságos Aladel atya nem hagyta vissza legalább írásban a titok ismeretlen részleteit. Ugyanis azt mondta nekem, hogy azokat annak a boldog nővérnek a halála előtt nem lehet napfényre hozni, mert mindjárt kitudódnék, hogy ki az a szerencsés halandó, a-

kit a szent Szűz ekkora kegyelemre méltatott.

Nem mertem többé e tárgyban kérdést tenni, még azt sem mertem tőle megkérdezni, hogy hol van az a nővér. Különben sokat beszélt nekem erről a kegyelemről, sőt abban a boldogságban is volt részem, hogy tollbamondása után írhattam és tanúja lehettem fennkölt, jámbor gondolatainak, melyeket e tárgyról táplált. Én azonban merem állítani, hogy ismerem az illető nővért.

Ime, kedves Nővérem, ezek volnának kis megjegyzéseim... Ezek után megérthetjük a jó Ars-i plébános szavainak igazságát, mikor nővéreinkről így nyilatkozott: „Ó, mennyire szereti őket a szent Szűz: szeme mindig rajtuk van!"

Mindig újjongok az örömtől, ha szavai eszembe jutnak. Hányszor gondolom, hogy ha megértenék és fölfognák jelentőségét, a szeminár sohasem volna elég tágas a sok új nővér befogadására. De hát úgye, ezt nem lehet a háztetőről hírdetni?! Őrizzük meg tehát titkunkat és maradjunk kicsinyek szent Vince atyánk példájára.

Számtalan szíves üdvözlet buzgó, nagy lelkicsaládjának, különösen a jó Katalin nővérnek, akit soha sem felejthetek. Viszont én is igényt tartok a szent Szűz előtt végzett folytonos imájára.

Jézus és szeplőtelen Édesanyja szent Szívében vagyok...stb."

A Rion-i főnöknő levele teljesen eloszlatta Dufes nővér kétkedését. Előljárói engedelmével rögtön hozzálátott a kívánt szobor készíttetéséhez.

A szobrász művészi érzéke, ízlése és ügyessége mintegy életet lehelt a holt kőbe. Munkája bármily tökéletes volt már, még mindig talált rajta csiszolni valót. Végre teljesen elkészült az igazi műalkotás. Mikor Katalin nővér először rápillantott, a csalódás hangján csak ennyit mondott: „A szent Szűz sokkal szebb volt, mint ez!" De legalább véget ért lelkének vértanúsága, lelkiismerete megnyugodott; megjelenhetett szeplőtelen édes Anyja előtt.

17. A jövő látnoka.

A közelgő halál gondolata nem távozott többé Katalin nővértől. Augusztus derekán testvérhúga meglátogatta őt két kis leánykájával. A jóságos nagynéni egy kis első szent áldozási emléket nyújtott át a nagyobbiknak. Figyelmeztették, hogy még korai az ajándékozás, mert a gyermek majd csak a jövő évben járul először a szent áldozáshoz. „Gyermekem, a jövő évben én már

nem leszek itt." — felelt szelíd jósággal. Húga ellenvetésekkel állt elő, hogy a halálról még nem eshetik szó, hiszen jól érzi magát, mint rendesen. Mire ő válaszolt: „Nem hiszed, pedig ismételten mondom: az 1877-ik esztendőt nem érem el."

Úgy történt, ahogy mondta. Azonban nemcsak ebben az egy kérdésben pillantott át a jövő fátyolán, hanem sok más jelentős dolgot megmondott előre, ami pontosan bekövetkezett.

Tíz évvel halála előtt többször mondogatta egyik nővértársának: „Enghienből kiköltözünk."

— „De ki mondta ezt önnek, kedves Nővérem?"

— „Láttam egy nagy palotát,ez volt a fölírata: *Az enghieni menhely.*"

1901-ben Aumal herceg kastélyába tették át a menhelyet. A fölírás ma is olvasható: *Az enghieni és orleánsi menhely.* Még a menhely szegényeinek ruházatát is pontosan leírta: „A férfiak kék, a nők fekete ruhát fognak viselni."

Katalin nővér, jövőt látó lelke sugallatára, előre megmondta, hogy az enghieni menhely közelében épitendő templomot a szeplőtelen Fogantatás tiszteletére fogják fölszentelni. Megmondta azt is, hogy Olmer atya, az Országos Vakokintézetének lelkésze, lesz az új templom plébánosa.

És csakugyan. Guibert kardinálisnak 1877. március 28-án kelt rendelete alapján az új templompátronusa a szeplőtelenül fogantatott Istenanya lett. A következő év szeptemberében Olmer atya megkapta plébánossá való kineveztetését. A „Vallásos Hét" című folyóirat 1909. február 13-i számában olvassuk, hogy Olmer atyát plébánossá való kineveztetése előtt két évvel, amikor még szó sem lehetett e kitüntetésről, Katalin nővér úgy üdvözölte, mint a szeplőtelen Fogantatás templomának plébánosát.

Az Evreux-i egyházmegye általános helynöke, X. Károly udvari papja, Piau úr, hogy, hogy nem, elvesztette állását. Már régebben ismerte Katalin nővért, sokszor fölkereste őt. Ez alkalommal is meglátogatta, s elpanaszolta helyzetét.

„Atyám, — mondá a nővér, — menjen Svájcba, ott missió vár önre." A pap minden kételkedés nélkül követte a szót és Svájcba utazott. A megjósolt feladat csakugyan várt reá, s több mint húsz éven át gyakorolta is áldásosan. Igen, igen sok jót tett előbb Montetben (Svájc), mint a Szent Szív apácák noviciátusának lelkivezetője, később Kientsheimban (Elsass) Colmartól mintegy két mértföldnyire.

Mindezt Bandier Jézustársasági atya beszéli

el s kegyelettel emlékezik meg a jó Piau úr működéséről és érdemeiről.

1876-ban Chevalier atya, a misszionáriusok congregációjának helyettes főnöke és a szeretet leányainak igazgatója — aki valószínűleg Aladel úrtól tudott egyet-mást a történtekről, — többször fölkereste Katalin nővért. Terve volt ugyanis az Aladel atya által a Csodáséremről írt könyvnek egy újabb kiadását munkába venni. Mint legilletékesebb személynél, Katalin nővérnél tudakozódott a jelenés részletei felől. Egy alkalommal Istennek jámbor szolgálója így szólt hozzá: Mikor 1842-ben boldogemlékű Aladel atya az utolsó kiadást szorgalmazta, megmondtam neki, hogy sem ő, sem én nem érjük meg a' következő kiadást, mert az, aki azon dolgozni fog, csak halálunk után lesz kész vele.

Chavalier atya könyve csak 1878-ban, tehát több mint egy évvel Katalin nővér halála után került ki a sajtó alól.

Közeli haláláról is mindig úgy beszélt, mint egy örvendetes eseményről, mely dátumhoz van kötve. Megmondta, hogy temetésénél halottas kocsira nem lesz szükség, mert csak Reuillybe megy át. Jövendölése csakhamar beteljesedett.

18. Szent halál.

Az 1886. év Kisasszony-napján a szent Szűz súlyos betegséggel látogatta meg hű gyermekét. Régi, heves térdfájdalmaihoz fájdalmas szívbaj és asthma-rohamok szegődtek. Novemberre azonban annyira javult az állapota, hogy évi lelkigyakorlatait az anyaházban végezhette.

Ez volt utolsó látogatása a Bac-utcában. Magas kora és gyöngesége dacára semmi kivételt sem fogadott el. Versenyt térdelt a fiatalokkal, részt vett minden közös gyakorlaton. Egy napon ellátogatott a szemináriumba, ahol a szemináriumi növérek közös lelkigyakorlataikat szokták végezni. A terem végében két régi kép volt fölfüggesztve, még 1835-ben készültek. Az egyik szent Vince szívének, a másik a szeplőtelen Szűznek 1830-i megjelenését ábrázolta.

Egyedül képzelvén magát, a két kép előtt hosszas elmélkedésbe merült. A drága emlékek hatása alatt arcát a megdicsőültek sugárfénye övezte. Átszellemült vonásai sejtették, hogy fönséges jelenetek játszódnak le lelki szemei előtt.

Elragadtatásából csak akkor tért magához, mikor az őt figyelő növérek bámulattal fölkiál-

tottak: „Ó, az ember hajlandó hinni, hogy ez az a nővér, aki a szent Szűzet látta!" — „Jól van Nővérem," — szólt kissé zavartan a jó öreg nővér, s igyekezett mihamar eltünni szemük elől.

A szeplőtelen Fogantatás ünnepén újra fölhozta, hogy a jövő évet nem éri meg. Az év fokozatosan alkonyra ereszkedett. A tiszteletreméltó nővér ereje nap-nap után hanyatlott. Végre fölvirradt december 31-e.

Akik földi életükben még sok időt vélnek maguk előtt, közömbös pillantást vetnek a fölkelő napra. Hol unalmasnak, hol meg sietősnek tartják a járását. De nem úgy az, aki biztosan tudja, hogy életének utolsó napjára virradt.

Katalin nővér ujjongva üdvözölte a hajnalt. A nővérek aggódva állták körül a drága beteg ágyát. Az előre látható közeli válás fájón sebezte a szíveket. Csupán Katalin nővér lelke úszott örömmámorban. A viszontlátás boldog előérzete természetfölötti nyugalmat és ünnepi hangulatot kölcsönzött neki. Leírhatatlan áhítattal fogadta a szent Útravalót. Lelke légkörét a nyugodt béke olajágának illata töltötte be.

Kevéssel előbb volt még egy kívánsága. „Szeretném, — mondá — ha halálküzdelmem alatt hatvanhárom gyermek ismételgetné azokat a

fohászokat, melyek a szeplőtelen Fogantatásra vonatkoznak. Különösen sokszor mondogassák: „A gonosz szellemek félelme, könyörögj érettünk."

„Kedves Nővérem, — mondák a nővérek — nincs is hatvanhárom fohász a litániában."

„Találnak eleget a szeplőtelen Fogantatás zsolozsmájában," — esdekelt tovább a beteg.

A nővérek örömmel teljesítették kívánságát. A fohászokat külön cédulákra leírták, és készletben tartották a szentéletű nővér utolsó pillanataira.

December 31-e vasárnapra esett; másnap új esztendő ünnepe volt, tehát a gyermekek nagyrésze távol volt az intézettől. A haldokló kívánságára nővértársai helyettesítették őket, s fönnhangon imádkozták a szeplőtelen Fogantatás litániáját.

Ennek végeztével az összesereglett nővérek legnagyobb épülésére mennyei áhítattal megújította szent fogadalmait. Majd Csodáséremmel telt apró csomagokat osztott ki a körülállók között. Az ünnepi csöndet egyik jó öreg nővér szegte meg. Esdve fordult a haldoklóhoz: „Kedves Nővérem, hát ön elmegy anélkül, hogy nekem a szent Szűzről csak egy szót is szólott volna?!"

Katalin nővér összeszedvén minden erejét,

így felelt: „Nekem nem szabad beszélnem. Ez Chevalier atyának a föladata.“ — Kis vártatva folytatta: „A szent Szűznek szomorúságot okoz, hogy a kincset, melyet a szeplőtelen Fogantatás által a társulatra ruházott, nem becsülik eléggé. Nem igyekeznek a kegyelmi hasznot kiaknázni; különösen pedig, hogy: nem jól imádkozzák a szent olvasót.“ Azután a jelenés kápolnájára irányította gondolatait, s így szólt: „A szeplőtelen Szűz megígérte, hogy minden egyes alkalommal különös kegyelemben részesíti azokat, akik abban a kápolnában imádkoznak. Különösen pedig gyarapítja bennük a tisztaságot: a szív, lélek és akarat tisztaságát. Ebben rejlik ugyanis a tiszta szeretet.“

„Kedves Katalin Nővérem, — kérdezte egy ízben főnöknője — nem fél a haláltól? — „Hogy félek-e? — felelt emez nyugodtan — de Nővérem, miért akarja, hogy féljek? Hiszen Urunkhoz megyek, meg a szent Szűzhöz és szent Vincéhez!“

Most, hogy az idő elérkezett, tényleg, a félelemnek legkisebb jele sem volt rajta észlelhető. Nyugodtanátv ette a mennyországba szóló üzeneteket és így szólt: „Nem tudom, hogyan beszélnek a mennyországban, de nyugodt lehet, Nővérem, minden kívánsága el lesz intézve!“

Délután négy órakor újabb halálos gyöngeség fogta el, de a válás órája még nem ütött.

Este hét órakor édes álomba merült, s a halálküzdelemnek és fájdalomnak legkisebb jele nélkül csöndesen átszenderült a boldog örökéletbe. Bár mindnyájan figyelték, utolsó sóhaját alig lehetett észrevenni.

„Még sohasem láttam ilyen édes, szent halált!"— állította Dufes nővér.

19. A fehér gyász.

Isten tiszteletreméltó szolgálójának halálával kezdetét vette megdicsőíttetése. Mindenkit valami kimagyarázhatatlan édes érzés hatott át. Nyoma sem volt a könnynek és szomorúságnak. „Úgy éreztük, — mondja a főnöknő — hogy egy szentnek kihűlt tetemei mellett állunk. A fátyol, mely elrejtett életét takarta, eltünt, hogy egész fönségében láthassuk kegyelemteljes életének féltve őrzött, csodás titkait."

Az enghieni és reuillyi nővérek szent versenyre keltek, mindenki mellette akarta tölteni az éjjelt. Másnap, 1877 január 1-én, a kápolnában liliomok és rózsák között ravatalra helyezték a drága holttetemet. Valóságos emberáraetdat vet

körül koporsóját. Nem- és rangkülönbség nélkül sietett mindenki leróni tiszteletét az egyszerű, alázatos nővér földi maradványainál. Földi életében figyelembe sem vették, s most, hogy lelke égbe szállt, szenteket megillető dícséretekkel halmozták el. Nem érette, hanem hozzá, Istennél való közbenjárásáért, könyörgött mindenki. Két nővér egyebet sem tett, mint egész nap a boldogan elhúnyt ruhájához érintgette a hívektől átnyújtott kegytárgyakat.

Arcának megdicsőült vonásai visszatükrözték azt a mennyei boldogságot, melynek immár örökre részese lett. Többek vallomása szerint hófehér arcszíne is teljesen különbözött a halottaknál közönségesen észlelhető sárgás színtől.

De hova temessék a drága maradványokat? Nagy gondot okozott ez a kérdés a főnöknőnek. A nővérek hallani sem akartak arról, hogy megváljanak tőle.

Január másodikán, reggel négy órakor, a csengetyű hangjával egyidejűleg Dufes nővér tisztán hallotta: „Rouilly kápolnája alatt van a sírbolt.“ Erre hirtelen eszébe jutott, hogy tényleg, mikor e kápolnát építették, alatta egy sírbolt is épült, melyet azonban az akkori házfőnöknő, Marcin nővér, üresen hagyatott azzal a megjegyzéssel,

hogy: Egyszer majd szükség lesz rá!

A sírboltot felkészítették és a hatóság, az isteni Gondviselés csodálatos beavatkozásával, nyomban az első kérésre megadta a különleges temetkezéshez szükséges engedélyt.

A temetés január harmadikán, szent Genovéva ünnepén, ment végbe. Délelőtt tíz órakor, a halottas nagy mise után, valóságos diadalmenet alakult Enghientől a reuillyi kápolnáig. A kerti hosszú fasoron, mely a két házat összeköti, ünnepi csöndben haladt a menet. Elül mentek a szent Antalról nevezett városrész fiatal munkásai, mindannyian Máriagyermekek, — lobogójukkal. Utánuk sorakoztak az árvák: fiuk és leányok, szintén a Mária-társulati jelvényeikkel. Ezek után haladt több mint kétszáz nővér, nagyszámú misszionárius és a világi papság. A liliommal és hóvirággal díszített koporsót megszámlálhatatlan néptömeg követte. Nem volt szükség halottas kocsira, a drága holttestet kézben vitték.

Az ünnepi csöndet csak a *Benediktus* fönséges akkordjai törték meg. A sírbolt bejáratánál a menet állva maradt. Míg a holttest a Máriagyermekekből alkotott kettős sorfal között áthaladt, ezek ajkáról fölhangzott a gyönyörű ének: „Ó, bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj

érettünk, kik hozzád menekülünk." — A szíveket egy érzelem fogta el: mindenki áldotta, magasztalta Istent, aki csodálatos az ő szentjeiben.

A reuillyi kápolna sírboltja zarándokhellyé változott. Egyháziak és világiak tömegesen keresik föl, hogy a szeplőtelen Szűz hűséges gyermeke közbenjárására az ég Királynéjától megnyerjék a kegyelmet, melynek ígéretét ő magától a szent Szűztől vette át.

Hisszük, hogy a szeplőtelen Istenanya nem késik gyermekét már itt a földön megdicsőíteni. Mihamarabb megnyílik e sírbolt, s oltárainkon tiszteljük őt, akit maga a fölséges nagy Isten a halhatatlanság koronájával tisztelt meg.

20. Viszontlátás.

Mikor lélekben a boldog nővér tiszteletreméltó földi maradványai elé térdelünk, szinte lehetetlen, hogy képzeletünk a viszontlátás fölséges jeleneténél pihenőt ne tartson.

A gyermek, honvágytól űzetve, vágyik édesanyja után. A szent Szűz megértve gyermeke óhaját, elhagyja a szép mennyországot, leszáll a földre, hogy nála időzhessen. Nyomában fény, erő, s még égetőbb honvágy fakad.

Végre üt az óra, s a gyermek útnak indul, hogy fölkeresse Anyját. Angyalok milliárdja szegődik kíséretül. Fölnyílnak az örök város kapui.

Már hallja a szózatot: „*Siess én barátnőm, szépem, és jöjj, mert a tél elmúlt, a záporeső elvonult és eltávozott; a virágok számodra is jelentkeznek földünkön; a szőlőmetszés ideje eljött; a gerlice szava hallatszott földünkön; a fügefa megtermé gyümölcsét; a virágzó szőlők kiárasztják illatjukat. Siess én barátnőm, én szépem... Zengjen szózatod füleimben!*" (Én. én. 2,11-14)

Amott a fény középpontjában az Anya kitárja karjait, s a gyermek boldogságát nem zavarja többé semmi sem.

Ó, boldog viszontlátás, ki foghat föl téged?! Ó, egészen szép, szeplőtelen Anyánk, mutasd meg nekünk is magad és méhednek áldott gyümölcsét, Jézust! Könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!

21. Az Egyház szava.

Labouré Katalin nővér életszentsége nyilvánvaló volt már földi életében, elrejtve gyakorolt erényeinek híre halála után villámgyorsan elterjedt az egész világon. Egyháziak és világiak megszámlálhatatlan serege zarándokol sírjához, hogy ott tiszteletének adóját lerójja.

A közbenjárására történt imameghallgatások a francia püspöki kart arra indították, hogy a szentéletű nővér erényeiről szóló adatokat felülvizsgálja, s a római Szentszék elé terjessze.

Tiszteletreméltó Labouré Katalin boldoggáavatási ügyét a római Szentszék örömmel tárgyalás alá vette, s méltónak ítélte arra, hogy a boldoggáavatási pört fölötte megindítsa. Őszentsége X. Pius pápának 1907 december 11-én kelt és sajátkezű aláírásával hitelesített dekretuma értelmében, Labouré Katalint a boldoggáavatásig a „Tiszteletreméltó“ jelzővel illethetjük.

Függelék.

A Csodásérem-Társulat.

Mi tulajdonképen a Csodásérem-Társulat? P.Beringer Jézustársasági atyának a búcsúkról írt, s hitelesen jóváhagyott könyvében olvassuk, hogy az 1730 november 27-i jelenésnek, a Csodásérem kinyilatkoztatásának emlékére már évtizedek előtt több egyházmegyében megalakult egy jámbor társulat, a Csodásérem Társulata. A szent mozgalom több lengyel püspök kezdeményezésére indult meg, s a misszionárius atyák, valamint jámbor világi papok közreműködésével, püspöki jóváhagyással mind nagyobb mérvben elterjedt a különböző plébániákban.

A Csodásérem-Társulat megalakulása előtt már XIII. Leo pápa, 1895 április 10-én kelt brévéjében fölhatalmazást adott a misszionáriusoknak, hogy az érmet, a jóváhagyott szertartás szerint megáldhassák és föladhassák a híveknek.

1904 június 23-án a misszióspapoknak és a szeretet leányainak általános főnöke pápai engedélyt nyert arra, hogy az előbb jelzett fölhatalmazást világi papokra is átruházhassa. Ezt a fölhatalmazást nálunk a misszióspapok tartomá-

nyi főnöke (Budapest, I. Ménesi út 18.) közvetíti.

A szentéletű, nagy X. Pius pápa a Csodásérem Társulatát 1909 július 8-án egyházilag jóváhagyta. Pápai levelét szóról-szóra közöljük, mely egyúttal hét pontban ismerteti a Társulat célját és szabályait:

X. PIUS PÁPA

Örök emlékül. Szeretett fiunk, Fiat Antal, a misszióspapok kongregációjának és a szeretet leányai társulatának általános főnöke közölte velünk, hogy a katholikus világ több egyházmegyéjében egy jámbor társulat, a szeplőtelen fogantatás csodásérmű társulata, áll fönn, melynek célja és szabályzata az alábbi pontokban foglaltatik:

I. A Csodásérem Társulata örökké szép emléke a szeplőtelenül fogantatott Istenanya 1830. évi megjelenésének, melynek ünnepét november 27-én üljük. A jelenésnél maga a szent Szűz mutatta az érmet, mely az egész világon elterjedt, s melyet az általa mívelt sok csoda miatt a hívek a „csodás" jelzővel tiszteltek meg.

II. A Társulat célja a bűn nélkül fogantatott szeplőtelen Szűz tisztelete, melyet saját önmegszentelésünk és az érem terjesztése körében ki-

fejtett apostoli buzgóság által eszközlünk. Erre utal maga az éremkép is, mely míg egyrészt mintaképünk, másrészt a szükséges erőt is kölcsönzi.

III. Az egyes egyházmegyékben a kánonilag szervezett társulatokat a püspökök által kinevezett igazgatók vezetik az előírt szabályzat szellemében, akik mindig az általános igazgató főnhatósága alatt állnak.

IV. 1905 június 3-án, a Csodásérem Társulatát ugyanazon kiváltságokban részesítettük, melyeket a „Kék skapuláré" tagjai élveznek.

V. A társulat tagja lehet minden hívő, kor- és nemkülönbség nélkül, részesülhet annak minden kiváltságában, ha b. e. elődünk, XIII. Leo által 1895 április 19-én elrendelt előírás szerint, a megáldott érmet az *arra fölhatalmazott pap kezéből fölveszi és azt állandóan a nyakán hordja.*

VI. A társulat ünnepe november 27. vagyis a csodásérmű szeplőtelen Szűz megjelenésének évfordulója.

VII. A tagok nem vállalnak külső kötelezettséget; mindazáltal iparkodjanak, hogy az érmen föltüntetett fohászt: „Ó, bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk,"— minél többször elmondják.

Mivel az Isten kegyelméből az egész világ

gon elterjedt társulat lelki haszna követeli, hogy vezetését egy, az apostoli Szentszéktől kinevezett általános igazgató intézze, a társulat fönti szabályaihoz még a következőket csatoljuk:

Hogy a Szeplőtelen Szűz Csodásérem-Társulatának egységét és fönnmaradását biztosítsuk, apostoli hatalmunk erejénél fogva egyszer s mindenkorra elrendeljük, hogy a misszióspapok kongregációjának és a szeretet leányai társulatának általános főnöke viselje mindig a társulat igazgatói tisztét, még pedig azon oknál fogva, hogy a szent Szűz a szeretet egyik leányát, Labouré Katalin nővért, méltatta a Csodásérem kinyilatkoztatására.

Végre a tagok beíratásával járó nehézségek elkerülése végett, mely különösen a missziók alkalmával szokott föllépni, apostoli hatalmunknál fogva ezen kötelezettség alól ezennel fölmentést adunk. Kelt Rómában, Szent Péter halászgyűrűje alatt, 1909 július 8-án, pápaságunk hatodik évében.

Merry de Val bibornok
államtitkár.

XV. Benedek pápa a társulatot újabb búcsúkkal látta el.

A Csodásérmű Nagyasszony a tőle

kapott égi ajándék iránti gyöngéd vonzódás újabban szeretett hazánkban is mind tágasabb utat tör magának. Az e téren megnyilvánuló buzgóság annál inkább fokozódik, minél közelebb jutunk a Csodásérem jelenésének százéves jubileumához

Előkészületül erre a nagy jubiláris ünnepre és vele kapcsolatban tiszteletreméltó Labouré Katalin mielőbbi boldoggáavatásának kiesdeklése végett, szent Vince magyarországi szeretet leányai működésterén is megalakult a Csodásérem - Társulat. A Szeretet Leányainak tartományfőnöknője, (Budapest, I. Ménesi út 27.) a Csodásérem Társulatának, mint a jelenés százéves jubileumára készülődő Keresztes Hadjáratnak tervezetét főpásztori áldás végett külön audiencián Csernoch János bíboros hercegprímás Őeminenciája elé terjesztette. A bíboros főpap örömmel adta reá áldását és sajátkezű aláírásával jóváhagyta a szent mozgalomnak tervezetét.

Vajha megáldaná Isten ezt a szent törekvést, hogy Mária népe, ősi hitéhez híven, tudjon lelkesülni szeplőtelen Nagyasszonya tiszteletének terjedéséért.

Tartalomjegyzék.

Előszó 3
1. A kegyelem gyermeke 4
2. Anya helyett anya 6
3. A kis gazdasszony 9
4. Az Úr hívó szava 12
5. Göröngyös utakon 15
6. Célnál 20
7. Égi látomások 22
8. A ragyogó éjfél 28
9. A hűséges Szűz 38
10. Az elmélkedés csöndjében . . 41
11. A Csodásérem 49
12. „Túláradó kegyelmet adok mindazoknak, akik az érmet bizalommal viselik“ 69
13. A fehér sereg 95
14. A szeretet valódi leánya . . 107
15. Passziflórák 111
16. A hallgatás hőse. 117
17. A jövő látnoka 127
18. A szent halál 131
19. A fehér gyász 135
20. Viszontlátás 138
21. Az Egyház szava 140
Függelék 141